

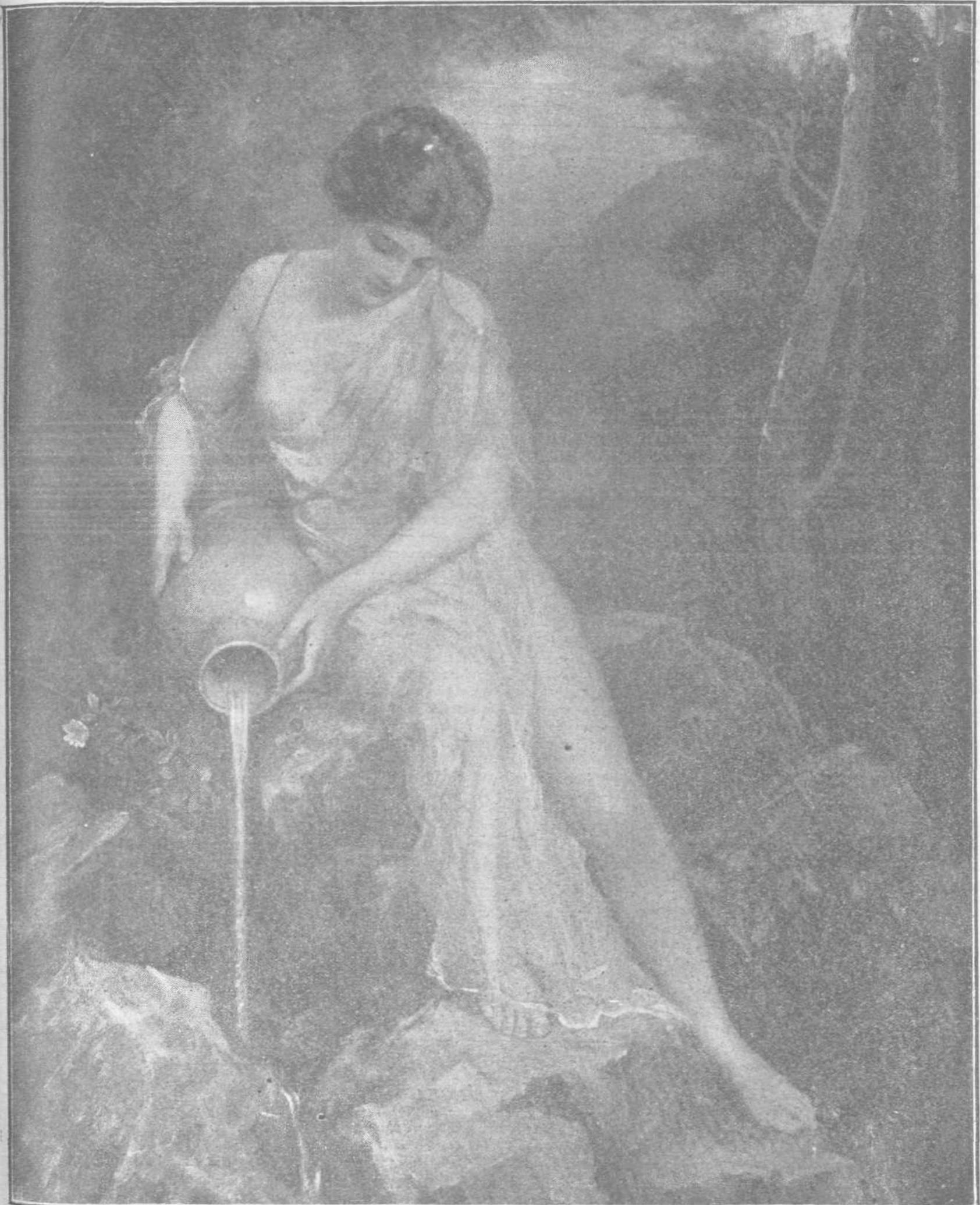
Η ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον 10 λεπτά

6 Δεκεμβρίου

Ἄρθ. 7

ΦΥΣΙΚΑΙ ΚΑΛΟΝΑΙ

◀ Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ▶

(Ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ ζωγράφου Α. Ντόμπιερ Μπίη).

Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Εκδιδόμενη υπό των Έκδοτικών Καταστημάτων της «Ακροπόλεως»... ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ...

Τὸ φύλλον 10 λεπτὰ

6 Δεκεμβρίου

Ἄρ.θ. 7

ΤΟ ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἀπὸ σήμερα ἔλοι ἡ ἀναγνώστῳ μας δύνανται νὰ ψηφίσουν ἐκλέγοντες τὸν γενικὸν ἀντιπρόσωπόν μας διὰ τὸν νομόν των.

Ὁ ἄναγνώστῳ μας θὰ παρετήρησαν, ὅτι ἡ «Κυριακὴ» ἀπὸ φύλλον εἰς φύλλον παρουσιάζει καὶ τελειότερον μορφήν ὑπὸ τὴν ὄψιν ὅχι μόνον ὕλης ἀλλὰ καὶ εἰκόνας.

Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας εἶνε γεμάτες μὲ ἐνθουσιαστικὰς ἐκφράσεις διὰ τὴν «Κυριακὴν».

Ἀπὸ σήμερα ὁ μοναδικὸς Μερκαλλῆς ἀρχίζει τὰ «Τρελλὰ Διηγήματα», ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ, τὰ ὁποῖα θὰ ἐκκαλλιῶνουν ἄλλους.

Ὅσοι ἀναγνώστῳ μας στέλλουν τὰ χειρόγραφα τους, τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ διαβάνωσι διὰ τὴν δημοσίευσίν των.

φθέντα ἀπὸ καιρὸν, δὲν δημοσιεύονται θὰ πῆ ὅτι δὲν ἐνεκρίθησαν.

Μία ἀλλήθινά μαγευτικὴ ἐκπλήξις, ἕνας θρίαμβος τοῦ Ἑλληνικοῦ περιοδικικοῦ τύπου θὰ εἶνε τὸ Χριστουγεννιάτικον φύλλον τῆς «Κυριακῆς».

Πρέπει ἔλοι νὰ συναρμολογήσῃ γιὰ τὸ Χριστουγεννιάτικον φύλλον. Νὰ μᾶς στειλετε μίαν περιγραφήν, ἕνα ἔθιμον, μίαν ἱστορίαν Χριστουγεννιάτικην.

Ἀπὸ τοῦ παρόντος φύλλου εἰς τὴν Ἀλ. ληλογραφίαν ἐφαρμόζεται ὁ ὅρος περὶ τοῦ δικαιώματος τῆς ἀπαντήσεως.

Ἐγκαλοῦσθον μερικὸν νὰ μᾶς στέλλουν χειρόγραφα πρὸς δημοσίευσιν μὲ ψευδὸν νομικόν, ποὺ δὲν ἐξοικονομῶν νὰ ἐγκρίνουν.

Μὴν ξεράσετε νὰ ἀποσπάσετε τὸ δεξιὸν τῆς ψήφορρας διὰ Γενικοῦς Ἄντιπροσώπους, νὰ τὸ συμπληρώσετε καὶ νὰ μᾶς τὸ στείλατε.

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΑ

Καλὲ μοιολογιστικὴ ; —(Ἡ Δεσποτις). Πῶς νὰ μὴν ἔλθομαι σὺν τῷ ἀγαπῶμένῳ μου, τίτῳ ἄλλῳ ἄνδρῳ ;

ΛΟΓΙΑ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ —Ἀκουσε καρδιά, Δὸς μου ἕνα πακέτιον τῶν 50 τ' ἀδόροϊ.

ΓΝΩΜΑΙΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ τέχνη εἶνε τὸ καλλίτερον ἀντίδοτον κατὰ τῆς φτώχειας.

Ἡ οὐνείδης τῆς γυναίκας εἶνε ἐλαστικὴ ὄσον καὶ ἡ καλλιοσδέτα τῆς— ὅχι τόσοον χολήσιμος ὅμως.

Τίποτι δὲν εἶνε ἐπιθεωρητέον γιὰ τῆς γυναίκας, ὅσο μερικὲς ἀνταυλίσεις ποὺ κἀνεῖ. Ἡ ἀνταυλίσιμος λ' ἔχει ὅτι γίνετα ἀρετὴ, ὅ δὲν φοροῦνται εἰς χέρι ἀρετῆ, 8.

Εἶνε πολλὸν εὐκολο κανεῖς νὰ εἴρηθεραπείας γιὰ τὰς δυναστίδας— τοῦ αἵλου.

Ἡ γυναίκα μένει πιστὴ εἰς τὸν ἄνδρα μέχρι τῆς τελευταίας πεντάρας— τῆς πεντάρας τῶν.

Ὅσο περισσότερο μᾶς ἐκπλήσσει ἡ γυναίκα τόσο καὶ καλλίτερα ἐπιτυγχάνει μαζί μας.

Τὰ γυναικὰ λόγια δὲν πίνουσι χροσιὰ—πίνουσι ὅμως τὸν ἄνδρα.

Ἡ γυναίκα ποὺ ζῆ σὶν ποδιὰ τῆς πολιτείας, κἀνετα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σὶν γόνια τῶν θεῶν.

Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος μπορεῖ ὁ ἴδιος νὰ εἶνε κύριος τοῦ ἐκιοῦ του, οὐδέ ποτε παντρεύετα.

Ὁ ἄνδρας ἀποσύρετα καὶ δίνει σὶν γόνιον, ἡ γυναίκα ὅμως τότε ἀντιτέλλει.

Ποτὲ δὲν μπορεῖς νὰ ξεῖρης τί μπορεῖ νὰ κἀνῃ μὰ γυναίκα πρὶν τὸ κἀνῃ.

Ὁ Χριστιανισμὸς ἐδοῖθησε πολλὸν τὸν ἔρωτα καὶ τὸν ἔκαμε ἐλκυστικότερον—ἐπειδὴ τὸν ἀπεκάλασε ἀμόρτημα.

Ὅλας ἡ γυναίκες οχεδὸν ἀντιλοῦντο τὴν καὶ κράτος ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν των.

Ὅμως καὶ τὴν ὁμορφίαν.

Πολλὸν ὄχι νὰ ἄνδρας τὸν ἀντιπρόσωπον καὶ δὲν δλέπει τὴν ἀρετὴν— οὐδέποτε. Τὸ κἀνῃ μαθηταίνεται. Εἶνε ἐπιστολή μὴ ἀρετῆς ὄσον καὶ τὰ μαθηταίνεται.

Ἡ γυναίκα κλοπιᾶται τὸν ἔρωτα, τὸν ποδοπατεῖ καὶ ἐπιτα οὐδέει καὶ τὸν φιλῆ.

Μονῶτα οἱ παλαῖοι εἶνε εἰδικονεῖς σὶν γυναίκες.

Ὁ Πετερινὸς

ΤΡΕΛΛΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΠΟΙΚΗΤΟΥ

(Νεωτέρη φιλολογία) ΓΙΟ ΜΕΡΑΚΑΝ

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου.

Κόρος, ἀναφρανεῖ ἡ Κα Ἀεράκη μὲ ἐκπλήξιον, ἐγειρομένη. Κυρία—ἀποκρίνετα ὁ ποιητὴς καθὼς μόνος μὲ τρόπον. Πῶς εἶθε; Καλὰ εὐχαριστῶ. Σεις; Ἀρρὸ ἀντιλήλατσαν οἱ συνήθειες πρὸς τὴν χειρονομίαν ἡ Μελομένη τὸν ἐκῆτατο μετὰ τὸ ὄρατι, ὁμοιωθὲν μάτια τῆς καὶ ἤλθοντα μὲ ἕρος ποὺ εἶχε καὶ τὸ ἀνεκφράστως μυστηριώδες καὶ γλυκὺ.

Ἡ Κα Μελομένη τὸν ἐκῆτατο καλὰ. Αὐτὸς ἦταν ὁ ὄρατος νέος ποὺ εἶδε διὰ τρεῖς βραδυὰς νὰ κἀθετα μόνος στὸ παραθύρι του, νὰ κυττάξῃ τὰ ἄστρα καὶ νὰ κλαίῃ. Τὴ στιγμὴν ἐκείνην μὴ ἀποσπᾶται ἀνατριχίλα πέρας καὶ τοὺς δύο νέους.

Ἡ Κα Μελομένη τὸν ἐκῆτατο καλὰ. Αὐτὸς ἦταν ὁ ὄρατος νέος ποὺ εἶδε διὰ τρεῖς βραδυὰς νὰ κἀθετα μόνος στὸ παραθύρι του, νὰ κυττάξῃ τὰ ἄστρα καὶ νὰ κλαίῃ. Τὴ στιγμὴν ἐκείνην μὴ ἀποσπᾶται ἀνατριχίλα πέρας καὶ τοὺς δύο νέους.

Ἡ Κα Μελομένη ἐκάθησε εἰς τὸ πλοῦσιον πρᾶσινον διδόν, τέντωσε τὸ χέρι τῆς, ποὺ ἐσύρθη σὶν ρεῖδι πάνω στὸ γυαλιστερόν κἀριον τραπεζιάκι, πῆρε μίαν ἀσημένια σιγαρήνην, ποὺ περιεῖχε σιγαρήνην Γιαννοῦ κἀνῃ καὶ Πρωτόπαπα, τὴν ἀνοῖξε, πῆρε ἕνα, ἔπειτα ἐπὶ ἄλλο ἕνα εἰς τὸν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο παρεκάλουθε τὰς κινήσεις τῆς μὲ διψασμένον, ἐρωτευμένον μάτι, καὶ κἀνε.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΙ ΤΥΠΟΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΩΛΩΜΟΣ

Ἐγέρασε πλῆθ. Δὲν εἶνε ὁ ἴδιος, δὲν εἶνε ὁ γελαστός Παναγιωτάκης. Τὰ καλλιά του ἀσπρίσαν καθὼς καὶ τὰ μικρά του γονάκια. Τὸ μικρὸ του σωματάκι ἐκῆτατο ἀκίχη ἀπ' τὰ χροῖα. Ὁ καλῶν ὁ Παναγιωτάκης σιωπῶς σιωπῶς πηρναίνε καὶ πολλὰς φορὰς δεχεται στωικώτατα τὰ περὶ ῥάγματα τῶν γυναικῶν ποὺ τοῦ γίνουσι τὰ φῶνα ποὺ κρατεῖ. Καμμιά φορὰ ὅμως θομῶνε καὶ μετὰ τὴν φευδῆστα προσωρὰ του ἀρχίζει τὸ ὑπερβολικὸν εἰς μακροσυνοπιή μὲνιν καθαρῶσιν. Μιὰ μέρα ποὺ τὸν εἶγαμε πάρεϊ σὲ μιὰ ἐξοχικὴν συνακατροφῆν, γιατί εἶνε πολλὸν εὐχάριστος, ὅχι τόσο γὰρ ὡς ἀπὸ τὸ ἀλλὰ γιὰ τὴν κομικὴν φάστα του, τοῦ ἐκῆτατο μὴ πρόστα γιὰ γέμο, γιατί πλῆθ ἀρχίζει νὰ γίνετα γέρος.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατεμένα τὰ καλλιά καὶ πρόσωπον εἰς τὸ ὅποιον ὑπῆρχον νοσπὰ τὰ ἴχνη γροντοκατημάτων.

Ἡ Κα Μελομένη Ἀεράκη, σύζυγος τοῦ τραπεζίτου κ. Ἀεράκη, ποὺ εἶχε περὶ οὐσίαν πέντε ἑκατομμύρια φράγκα, ἐκάθητο μέσα στὸ κομψὸν σαλονάκι τῆς κ' ἐδιδάδατο γιὰ δευτέραν φορὰν ἕνα μουσικόν μαθητὴν τοῦ κ. Σενιπούλου. Τὸ ρωλοῖ σὶν τοῖχο ἐδεικνε πέντε παρὰ τέταρτον, ὅτε ἀφῆνης ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἀνοίγετα καὶ μπαίνε ὁμοιωθὲν ἕνα νέος, ὁ ποιητὴς Γούλιος Τυφλίδης. Ἡ Μελομένη μάλιστα ἐκῆτατο τὰ μάτια τῆς καὶ τὸν εἶδε τὸν ἀνεγνώριον σὶν ἄμεσως. Αὐτὸς ἦταν. Ναι, αὐτὸς. Ἀλλὰ σὲ ζήτησα γάλα; Χωρὶς σακκάκι, μὲ ἀνακατε

ΤΟ

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Η ΜΟΝΤΑΙΝ ΚΑΙ Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ

Ίδου τι γράφει στο ημερολόγιόν του ένας Πουριτανός της Νέας Αγγλίας...

Γράφω παρά την πλάνη της συζήτου μου, ήτις δεν ήγγερθη εισέτι...

Όλη η ζωή των πουριτανών της Αγγλίας περιέχεται μεταξύ των δύο τούτων όμοιο γιών...

Πρέπει να γνωρίζετε, ότι εις τα άριστα κρατικά Πανεπιστήμια της Αμερικής...

Ό άγων των δύο Πανεπιστημίων εις το ζήτημα της ημέρας. Βυνοείται ότι φοιτηταί και άλλων Πανεπιστημίων...

Έν τούτοις, οι πτωχοί αυτοί πουριτανοί έννόησαν, ότι έπρεπε, με φορά τον χρόνον...

πετε εις το ημερολόγιόν με κόκκινα γράμματα — οι πουριτανοί έθεώρουσαν άμαρτήματα να περιμένη κανείς μια γιορτή...

Υποθέσατε, ότι ξυπνάτε μια τέτοια ημέρα σ' ένα ξενοδοχείον της Νέας Υόρκης...

Α, δέν ξέρετε, κύριε, ότι σήμερα θ' αγωνισθώ ο αθλητικός όμιλος του Πανεπιστημίου Χάρβαρντ με τον όμιλον του Πανεπιστημίου Γέιλ στο φούτ μπόλ...

Πρέπει να γνωρίζετε, ότι εις τα άριστα κρατικά Πανεπιστήμια της Αμερικής, ο φοιτητής, ούδέποτε φθάνει εις την διάκρισιν την εήμην...

Ό άγων των δύο Πανεπιστημίων εις το ζήτημα της ημέρας. Βυνοείται ότι φοιτηταί και άλλων Πανεπιστημίων...

Ό άγων των δύο Πανεπιστημίων εις το ζήτημα της ημέρας. Βυνοείται ότι φοιτηταί και άλλων Πανεπιστημίων...

σχεδόν κρυφαί μās θατανίζουσι α' αυτιά. — Ρά, ρά, ρά, Γέηλ. — Ρά, ρά, ρά, Χάρβαρντ.

Ό δρόμος εις γεμάτος άμάξια και αό τοκίνητα σηματοσώλιστα. Σε κάθε συνα πάντμα οι επιβαίνοντες σηκώνονται, άν δρες, γυναίκες, κορίτσια και παιδιά και ούρλιάζουν. Ό ένθουσιασμός εις τους που μεταδίδεται και εις τους ξένους...

—Μπίλλου. Τώρα, τώρα. Ό Μπίλλου Ούρά, ούρά, Γέηλ, Τώρα, Μπίλλου, τρέλα Ρά, ρά, ρά Γέηλ άχ, (πέφτει άπηλπισμέν νη στο κάθισμά).

—Ναί, μπράβο, Ούρά Χάρβαρντ. Έτσι, Λίγο άνάμια. Την έδωσα. Ρά, ρά, ρά, (πετάει τα λουλούδια από τη μέση της, ζη τωκραυγάζουσα).

Κάθε μια μονταίν έχει και τον ευνουόμε νόν της έδώ, έναν από τους φοιτητάς. Ό παν τελειώση ο άγων, άν εις μια από των νικητών, τί δόξα, θεέ μου. Αλλά, άλλ, ο αθλητής, καίτοι εις το ένειρον της μονταίν, μένει πάντοτε ένειρον. Ό αθλητισμός τον κάμνει τραχύν.

Δέν ένδιαφέρεται διά τας γυναίκας. Δέν ξέρει να περιποιηθώ μια γυναίκα. τα γλυκά λόγια της ή ματιές της, ή προσοχή της δέν τον συγκινούν. Ό,τι δέν εις άθλητισμός του εις ξένον. Αυτή ή μες του ζώου κραυγάζει έσφοδρισμένη, εις μια από το πολύ πλήθος. Η μονταίν ένειρεύεται τον ευνουόμενον της, εκείνος όμως ένειρεύεται την δόξαν, που θ' αποκτήση. Μετά τους ά γώνους δέν θά πάη να προσέρη τας δά φνας του, άν θνήση, στα πόδια της δεσποίνης ή κυρίας που τον θαυμάζει και τον άγαπά — άν εις μεταξού του ήττηθέντος όμιλου θά πάη να συμμερισθώ την λύπην του με τους συμφοιτητάς του — ποτέ με έν κορτίσι ή κυρία. Τό πάθος του εις το σπόρτ. Είς για τη γυναίκα του κόσμου ότι ήταν ο Ίσπόλυτος για τη Φαίθρα.

Έτσι της μονταίν το αίσθημα διά τήν ώραιοτήν θά μαρτυρή ήρηγορότερα από το μπουκέτο που έχει στη μέση της. Δίην ήλθε να προσερηθή γέρας εις τον νικητήν, ού τε εκείνος παλαίει, άγωνίζεται, νικά για να κερδίση όχι την δόξαν που θά του προσέρη ο κόσμος, αλλά έν χαμόγελο της ώραιας, όπως γίνονταν στους ιπποτικούς χρόνους. Οι άγωνες τελειώνουν και τελειώνει το ένειρον. Η μονταίν πηγαίνει σπιτι της και θά της μείνη ως μακρονη άνά μνησιν ο ώραιος σπόρτςμαν, ένθ' ο άλλη της επιστρέφει εις το Πανεπιστήμιόν του, εις τας σπουδάς του; Όχι, δέν πηγαίνει στο Πανεπιστήμιον για να σπουδάση, αλλά να εξασκηθώ εις το μπαϊζ μπόλ, την πυγμάχην, τον δρόμον—τον αθλητισμόν

ΑΝΤΙΟ, ΖΩΗ...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΖΩΗΣ

Υπό ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ

Θά φύγουμε μαζί, Πέτρο...

Δύο μήνες ύπερα από τον έρχομό της Μαργαρίτας στην Αθήνα, μίαν ημέρα, κατά τα τέλη του Νοεμβρίου, που ή λιακάδα έκανε όλη την Αθήνα ν' άσπασποβολή και να δείχνη της χαρούμενης ώμορφιάς της, σαν μια παιδούλα παρθενική...

Ελάχιστα ήταν, το ύπερονον εκείνο ή λιόλουστο πρωινό του Νοεμβρίου, οι περιπατηταί εις την πλατείαν του Ζαππείου. Όλιγες νηπιτάδες μόνον, συνοδευόμεναι παιδάκια, των οποίων ακούοντο ή άγγελικές φωνούλες, και δύο ή τρείς γηραιοί κύριοι, σκορπισμένοι εις τα τραπέζια του καφεναείου, και εύτυχιστές, διότι ή ήλιος ήλιος έρχομεν εις τα βασια ναμένον από την άριθμητικά σωμα τους και άπακασιμένον σχεδόν κάτω από την ζεστή μακρυτίτητα, που έρχνε τούτον άφρονά ο άττικός Φοίβος...

Εις το διάστημα των δύο μηνών, που είχε περάσει, πολλά γεγονότα είχαν συμβή. Η άπόφασις του Δικαστηρίου είχε δώση το διαζύγιον και ο Πέτρος Πρινέρας ήταν έλευθερος, τελείως έλευθερος. Την έλευθερίαν του την αισθανότανε μεγάλη και άπέραντη. Σάν ένά μεγάλο βάρος, έάρως άσηκωτο, έννοιωθε, ότι του έφυγε πάνω από το στήθος, όταν ο δικηγόρος κ. Κλοντ ήρθε του άνήγγειλε την έκδοσιν της άποφάσεως της δικαιοσύνης των ανθρώπων, ή οποία τον έκήρυσσε επιστήμως πλέον ξένον από εκείνη την γυναίκα, που ύπηρεσε ή αίτις της δυστυχίας του και του δυνατού κλονημού της υγείας του. Ηθελε να πεταχθώ από το κρεβάτι του, να προτείνη με όρμητό στήθος του και ν' άναπνεύση με δύναμιν τον έλεύθερον άέρα. Τό πρόσωπό του έφωτίσθη από χαρά, μια χαρά, που άνέβλυξε από τα άδύτα των άδύτων της ψυχής του, τα όπρα χείλη του έχαμογέλασαν και έστρέψε βεράκα και μ' ένθουσιασμένην το χέρι του γηραιού δικηγόρου.

—Σάς εύχαριστώ πολύ, πολύ, κύριε Κλοντ ήρθε, του είχε πη τότε. —Από την ίδια εκείνην ημέρα (επειδή ή άπόφασις του Δικαστηρίου διάτασσε την ο πόδου του παιδιού στήν πατέρα) ο Πέτρος παρεκάλεσε τον κ. Κλοντ ήρθε να πάη με την άγαρσιν του και να τον τοποθετήση έσωσε ρισό κα κάποιο Νηπιαγωγείο των Αθηνών. Τό όποιον και ή έγινε.

Υστερα από τα γεγονότα αυτά, ή κατάστασις της υγείας του Πέτρο άρχισε να βελτιώνεται σημαντικά. Κ' έπρόσθεσαν άμέσως. —Πηγαίνετε καθέμερα, παιδί μου, αϊ; Δέν σου λέω... Είς έλομόναχος και δέν έχει κανένα. Αν δέν πάνε κ' οι συγγενείς σου, ποιάς θά πάη;... Αλλά πάη, κάθε μέρα... Θά παρεξηγήθω, παιδί μου... Η Μαργαρίτα έκκοκκίνισε. —Μπαμπά... —Αλλά δέν έπρόσθεσε τίποτε άλλο, Κ' έκεκκίνισε περισσότερο. Τό αίμα της άνέβηκε στο κεφάλι και το προσωπάκι της έγενε ολόφλογο. Τά δάκρυλά της έπαίξαν

—Είμαι καλά, γιατρέ, έλεγε καθέμερα εις τον διευθυντή της Κλινικής. Πότε θά είμαι εις θέσιν να φύγω;... —Πρέπει να μείνετε ένα μήνα ακόμα. Πρέπει να γίνετε τελείως καλά...

—Αυτός ο νέος ήταν περισσότερο άρρωστος ψυχικώς παρά σωματικώς, έσκέπτετο ο γηραιός διευθυντής της Κλινικής. Τώρα που έλειψε ή αίτια, θά λείψη έσωσε σιγά σιγά και το άποτέλεσμα...

Και ο επιστήμων, που κατείχε την σφίρα μιας Έπιστήμης άδέσμευτης και σκοτεινής, έσυλλογίζετανε πόσο το ανθρώπινο σώμα εις ένα εύκολόφραστο και εύκολο συντριφτο παιγνιδάκι την στιγμή, που ή φύχη άφρωστούση.

—Θά έλθω στιγμή, συνεπέρανε ο γιο τρώς, που όλη ή ίατρική Έπιστήμη θά καταλήξη να εις Νευρολογία και Ψυχιατρική. Διότι άνθρωποι με δυνατά νούρα και δυνατές ψυχές εις άδύνατον να εις άρωστο...

Από την ημέρα εκείνη ο διευθυντής της Κλινικής άλλαζε την θεραπευτική τακτική του άρρωστου τον. Κάθε έπισκοπή που ήρχετο έρωπούσαν τον άρρωστο. Και αν ο άρρωστος ήθελε να δευθώ τον επιστήμητη, τον άρρωστο ν' άνέδη να τον ιδώ. Έτσι και ή Μαργαρίτα από την ημέραν εκείνη έπήγαινε κάθε άπόγευμα να έλέψη τον έζέλι δελφού της. Και καθέμερα του έπήγαινε λουλούδια.

Δύο ή τρείς φορές είχαν βγη μαζί με το άμάξι, περίπατο εις τα Πατήσια κ' έξω ναγύριον.

Τό πρώτο άρχισε να ήπαρτηρήται από το σπύρι της Μαργαρίτας. Κα' ένά βράδυ ο πατέρας της (ο όποιος πλέον είχε άπορασίση να κάμη τον γάμο της κίρης του με τον συνεταιρο του κ. Περρινά και δέν έζητούσε παρά την κατάλληλη εύκαιρία για να της τό είπθ), διασκεστημένος, της τό ειπε απ' έξω απ' έξω. —Τί γίνεται ο Πέτρος;... Εσύ πηγαίνεις τακτικά και τον έλέπεις... —Ναί, πηγαίνω κάθε άπόγευμα και του κάνω συντροφιά. Είς πολύ καλλίτερα... Ό τραπέζιτης Πρινέρας έδεσποκατάσσε και είπε.

—Δέν ξέρεις πόσο εύχαριστούμαι που μαθαίνω πώς εις καλλίτερα, μου τό έλεγε κ' ο Κλοντ ήρθε... Κ' έπρόσθεσαν άμέσως. —Πηγαίνετε καθέμερα, παιδί μου, αϊ; Δέν σου λέω... Είς έλομόναχος και δέν έχει κανένα. Αν δέν πάνε κ' οι συγγενείς σου, ποιάς θά πάη;... Αλλά πάη, κάθε μέρα... Θά παρεξηγήθω, παιδί μου... Η Μαργαρίτα έκκοκκίνισε. —Μπαμπά... —Αλλά δέν έπρόσθεσε τίποτε άλλο, Κ' έκεκκίνισε περισσότερο. Τό αίμα της άνέβηκε στο κεφάλι και το προσωπάκι της έγενε ολόφλογο. Τά δάκρυλά της έπαίξαν

νευρικά και με άμυγχανία με την άκρη της ζακέτας της. Τά χείλη της έτρεμαν έλαφρά.

Ό πατέρας της έκατάλαθε περί τίνας έπρόκειτο. Έκατάλαθε πολύ καλά και, έύαιοντας έξ' άλλου τον άτίθασσο και ύπερφανο χαρακτήρα της Μαργαρίτας, έπρότιμος να σταματήση έως έδώ το πρώτο και ν' άνάβληθ για άλλην καταλληλότερη στιγμή την πρότασί του για το συναικόσιο με τον τραπέζιτη Περρινά.

—Καλά, παιδί μου, δέν σου τό είπα για να σε λυπησω. Σου τό είπα σαν πατέρα... Και την άφησε μόνη.

Την ημέρα εκείνη, που κατά το μισήμερι είχε πάει με τον Πέτρο στο Ζάππειο, κ' εκάθετο στην ώραια λιανάδα, ή Μαργαρίτα, προτού βγη από το σπίτι της είχε λάθει ένα γράμμα τυπωμένως ένά μεγάλο, όγκωδες γράμμα. Ό γραμμάς χαρακτήρ της διευθύνσεως της ήταν τελείως άγνωστος. Ετοιμαζότανε να κατέβη, όταν τό έφερε ο ταχυδρόμος. Τό άνοιξε άμέσως με περιέργεια, και τί να ιδώ: Ήτον ένά σχολό γράμμα του νεαρού δικηγόρου Νίκου Λαμαρτέρα—εκείνου άκρι έδως, που είχε συναντήση κάποιον άπόγευμα, έγαίνοντας από την Κλινική της έδώ Πατησίων— Της εύχότανε το καλώς ήλθεν με χίλια ήλίθια κομπλιμέντα, γραμμένα εις μαρμαρινό χαρτί, και προσέβατε, ότι θά ήτο ευχαριστή τιμή και εύτυχίη δι' αυτόν, αν επήγαινε την άλλην ημέρα το άπόγευμα εις την αβύσσον του Παρνασσού ν' άκούση μίαν επιστημονικήν διάλεξιν, την όποιαν έδιδε. Και τότε έπρόκειτο μίαν οικογενειακήν πρόσκλησιν.

—Πορρ... έκανε περιφρονητικά ή Μαργαρίτα και έν έ έρχιζε το γράμμα στα τέσσερα, ένά ειρωνικό, σαρκαστικό χαμόγελο διάστειλε τα χείλη της. Και, δίδοντας τα κομματάκια στην γρηά—Σπράινα, που την κατενώδυσε έκείνη τη στιγμή έως την έξώπορτα, της είπε. —Ελάτε, από ποιόν εις, κυρά Σπύρινα; —Από ποιόν, παιδί μου; —Από τον Νίκο τον Λαμαρτέρα. Τόν θαυμάσα; —Α, εκείνο τον τσαχπιαροί... Τι; Μήπως σου στέλνει κανένα ραβασάκι πάλι, όπως σου είχε στείλη τότε; —Η Μαργαρίτα δέν άπάντησε, αλλά γελώντας έκατέθηκε γρήγορα γρήγορα τη σκάλα κ' έφυγε.

Ό Πέτρος ήταν ένθουσιασμένος. Ό ήλιος, που του έπύρωνε το κορμί, του έδινε κάποιαν άλλοιωτική ζωή. Τό σύνολόν του έδειχνε πάντοτε έναν άνθρωπο έξανηλημένο και άρωστο, αλλά είχε συντελεσθή μια σημαντική καλλίτερος εις στην υγεία του στο διάστημα αυτό των δύο μηνών.

Τά έλέμματα της Μαργαρίτας περιέδωλαν τον Πέτρο με μια τρυφερότητα παρά έμην, την παράδωξη εκείνη τρυφερότητα, που έχουν τά έλέμματα της άρωστουμένης γυναίκας.

ΕΞΕΝΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

ΑΠ' ΕΞΟΧΗ

Απ' εξοχή γυρίζετε κοπέλλες σ'την άράδα, και άσθη έμυρίζετε γλυκειά μου φιλενάδα.

Μου πρόφερες εξοχικά άσθη με σημασία, μοιές λογάκια έρωτικά θεά μου θεοποιεία.

Νέον Φάληρον ΚΩΝ. Γ. ΓΑΛΛΟΣ

ΕΓΩ....

Είμαι παργιανή γεροντοκόρη Μέο' στήν Άθήνα κατοικώ Μαρία τ'νομά μου, Άνδρα δε θα χαρώ. Άχ, θά πεθάνω δε βαστώ Κάν'τε τ'ά κόλλυβά μου. «Η Παργιανή Γεροντοκόρη».

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Κυρίους, κυρίους Νικόλαον Νιούνην «Άήμων», Νικόλαον Κομνηρόν, «Σφενδόνην», Νικόλαον Πλέσαν, «Υδραν», Νικόλαον Χαλκιονόνην «Άήμων».

Χρόνια πολλά και δ'τι ποθείτε. «Μπαροντοκρατισμένο Διοπάκι» Θωρηκτών «Άήμων»

Κον Νικόλαον Σικελιανόν, Λευκάδα. Χρόνια πολλά κι' εδνυχισμένα. Δ. Σ. Δ.

Κον Νικόλαον Καϊκάνην (Τζαμεριάν), Λευκάδα. Εύχομαι χρόνια πολλά «Η Μνήγα», Λευκάς.

Κον Νίκον Παπαγεωργίου, Έν ταύθα. Χρόνια πολλά και εδνυή. «Ο Πετινός».

Κον Νίκον Τσοούχλον (άνηπατρών) ένταύθα. Χρόνια πολλά και εδνυή Α. Μ.

ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ

Άνταλλάσσω κάρτ ποστάλ έλληνιστί και γαλλιστί. Θεοδόρα Βλασοπούλου. Πόστ Ρεσιάντ, Κέρκυραν.

Παγκόσμιος άνταλλαγή κάρτ ποστάλ. Ανίς Ι. Κ. Πόστ Ρεσιάντ, Χανιά.

Άνταλλάσσω κάρτ ποστάλ πανταχόθεν. «Οχι με δεσποινίδας γιατ' είμαι πικρωμένος».

Κλεφτόπουλο γεννήθηκα Είς όρος δοξασιμένο Στόν πάλεμο ερρίφθηκα Και όβγηκα ματωμένο.

Στείλατε «Κλεφτόπουλο του 21», Πόστ Ρεσιάντ, Πάτρας.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

— Άγαστή μου Γιάννη, πώς να μου φέρεις ένα κουβά άνθρακα από τ'όπόγειο; λέγει παρακλητικά ή νεαρά σύζυγος εις τόν άνδρα της, που διάβαζε ένα μυθιστόρημα έκείνη τή στιγμή.

Ο Γιάννης ενάλθεος τό βιβλίο επί της τραπέζης και κάνει.

— Όλο έτσι είσαι ού' άμα με ιδής να είμαι άρωσιωμένος ος μι'ά μελέτη έρχεσαι να μου πής να σου κάμω κάποια άγγαρία. Δέν είδες πόσο άπορορημένος ήμουν σ' έκείνο τό βιβλίο;

— Καλά, χωριέ μου, καλά. Δέν πειράζει. Πηγαίνω έγώ, άπεκρίθη ή σύζυγος — περιμένουσα.

— Ω. Αύτά τ'ά ξερω, Πηγαίνω εγώ. Για να πής έπειτα στή μαμά σου και σ' όλην τήν γειτονιά, πως είσαι ύπο χρωσμένη να τρέχης στο ύπόγειο και να κουβαλές άνθρακα. Άφισε και πήγαίνω. Μιά στιγμή να σημαδένω μόνο που έμεινα.

Έσομείωσε τό μέρος που είχε μείνει στο βιβλίο και ξεκίνησε για τό ύπόγειο, μουρμουρίζοντας στο δρόμο με άρα κάταρα. Όταν ο Γιάννης θύηκε, ή σύζυγος του, από περιέργεια πήγε και κίταξε τό βιβλίο, ήταν ένα έρωτικό μυθιστόρημα. Ο σύζυγός της είχε μείνει στην έξής παράγραφο.

«Χουσιή μου άγάπη, όταν γίνης σύζυγός μου, θα σε ποιήσω με τ'α φιλιά μου όπως ένα λουλουδι. Όταν τόν άνδρα του ούρανού δέν θ' άφίνω να φουά οκληρά εις τό άγγελικόν σου πρόσωπον. Δέ θ' άφήσω ποτέ τ'α γερόνια σου, τ'α κρύνα αυτιά του παραδεισου, να τ'α φθίση ή παρακλή έργασια. Η θέλησίς σου θα είνε νόμος για μένα, μι'ά λέξεις σου προσαγή. Και σόν Άδη να μου πής να κατέβω, θα κατέβω χαρούμενος».

Τή στιγμή εκείνη ήκούσθη ο σύζυγός της φέρων τόν κουβά με τ'α άνθρακα και ή νεαρά γυναίκα άπόθησε τό βιβλίο ένφ' ένα σατανικό χαμόγελο πέρασε από τό πρόσωπό της. Ο Γιάννης μπήκε λαχανιασμένος και κάνει με θυμό.

— Να τ'α άνθρακά σου, έπειτα πήγε στο κάθισμά του, πήρε τό βιβλίο και κάθησε με εδχαριστοή να εξακολουθήση να διαβάση τήν παράγραφο που είδατε...

Ανίς Νιτούς

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

— Η επιτυχία ενός ύποψηρίου ε ξαρτάται, υποθέτω, από τήν ύπόληψιν και εκτίμησιν που του έχουν οι συμπατριώται του ή όχι; Ο ύποψήριος (μεγαλολογικός). Σ' έμ'έδεν ήραμώζεται. Είμαι, βλέπετε, ύποψήριος... άνεξάρτητος.

ΜΑΝΙΑΤΙΚΑ Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Ένα καλοκαίρι, καθώς οι Μανιάτες άλώνιζαν, μέσα από μι'ά θυμονιά έξήλθε μι'ά χελώνα. Όλοι οι άνθρωποι τότε που ήσαν σ' άλλωνι έσπευον και τήν παρετήρουν με θανατομό.

— Η Παναγία είνε, είπαν μερικοί.

— Αύτή, είνε, επεβεβαίωσαν και οι άλλοι και έιρεξαν να φέρουν κεριά να τής άναψουν. Άφου τής προσεκδηλώσαν τριγύρω διάφορα κεριά, άπειμακρόνησαν περιμένοντες να ιδούν τί θα κάμη. Η χελώνα, μυριστήσια κίνδυνον, έσπευσε να κρυφθή μέσα στή θυμονιά, αλλά, μπαίνοντας, μετέδωσε φρωτιά διά τών κηρίων τών επί της ράχως της προσεκκολλημένων. Γατούσο δι' παρενοχλούμενοι δέν έιρεξαν να ούσουν τήν πυρκαϊά, αλλά κίταξαν τό θέαμα με κατόν ξιν και σταρωμένα χέρια, γιθυρίζοντας εδ'λάβεια.

— Έού θεοόσα τήν άναψες, έού θα τήν ούσης.

Γένθειον ΣΤ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΣ

Προσεχώς. Προσεχώς Είς τήν «Κυριακήν» ο «Τζέμ Πάππας». Ένας Έλλην στήν Άμερική. Θα γνωρίσετε όλην τήν ζώην τής Άμερικής. Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ!!

Advertisement for 'The New Generation' featuring a 25-page Bible for 25 drachmas. Includes an illustration of a man with a trumpet.

Η ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ!!

ΣΑΤΥΡΙΚΑ 'Επίγραμμα στή Λίζα. Τής Λίζας τ'α χρονάκια, τί κατάρια, Μ' άρώτησε ο κύριος Σαμψών, Και τούπα. Σάν κοιμάται είν' πενηντάρα. Και όταν είνε ξύπνια, είκοσι χρονών. Η Λίζα χθές ταξίδεψε στή Σύρα Και τόσο διάστρεψε ώστε, τί κακό της, Έξέχασε να πάρη ή καιμοιρά, Τ'ά δόντια της και τ' άφρο πρόσωπό της. Ν. Ν. Δρακουλιδής

Γ. ΧΟΡΝΟΥΓΓ

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Αί καταπληκτικά περιπέτειες του άπαραμέλλου και έπικοτικού άρχηγιστού τής Αυστραλίας.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

Η ληστεία των ταχυδρομικών σάκκων

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο έντιμώτατος κ. Γκάβ Κέντις έκαμνε τόν γύρον του κόσμου, διαφερόμενος ή ό ποία δέν ήτο και τόσοσ μεταξύ τών συνηθειών του. Ηλθε στήν Αυστραλίαν όπως παρευρεθή εις ένα άγώνα κρίκειε μεταξύ μι'ας ομάδος άποίκων και μι'ας ομάδος άγγλικής, έν οις έλάμβανον μέρος και δύο πρέεις φίλοι του. Καθώς έκτύπησε τό τοπίον μέσα από τό λεωφορείον ταξειδεύον διά τ'ο Γκαλαναράλ, έσκέπτετο, ότι ποτέ δέν είδε στή ζωή του παρομοίαν έρημιάν. Τους δύο επιβάτας, που έδλεπε μπροστά του, τους θεωρούσε άγρίους και δέν έδλεπε τήν ώρα να τελειώση τό ταξίδι του αυτό, που ήρχισε να τόν κουράξη κιόλας. Έν τφ μεσφ των σκέψων του και καθώς παρέβαλε τήν άνεσιν που άπελάμβανε στο κλήμα του, έν Λονδίνω, με τ'ας περιπετειάς του στα Αυστραλιανά ξενοδοχεία, ξαφνικά ο Στιγγαρής παρουσιάσθη, έσερχόμενος από τό δάσος καθάλλα στήν άσπρη του φοράδα — τόσο ξαφνικά που θάλεγε κανείς πως έπανε από τόν ουρανόν. Έσταμάτησε τό λεωφορείο και ο κ. Κέντις παρακολούθησε με τήν μεγαλειότεραν άπάθειαν τήν κλοπήν του ταχυδρομείου. Τό πρόσωπόν του όχι μόνον δέν έφανερώσε φόβον, αλλά τούναντίον έδειχνε ζωηρόν ένδιαφέρον. Παρετήρησε τήν θανάσιμον ώρότητα του άμαξά και τών συνταξιδιωτών του και κατά θάθος εύγνωμονούσεν εις τόν ληστήν που ήρθε να διασκεδάση τήν μονοτονίαν του ταξειδιού, και περισσύτερον άπ' όλα να διακόψη τήν άνιάρην και άνόητον φλυαρίαν που οι δύο συνταξιδιωτάι του ήνοιξαν. Διαρκούσης τής ληστείας ήρώσθη να χαμογέλαση και έφάνετο μάλλον ένδιαφερόμενος εις τό να παρακολουθή τής μεθόδους του ληστου, ό οποίος έκανε τήν δουλειά του άπλούστατα χωρίς να πειράξη κανένα. Άλλως τε δέν τόν ένδιέφερε ειμή ο ταχυδρομικός σάκκος. Όλίγα λέξεις άντηλλάγησαν. Ο έντιμώτατος κ. Γκάβ ούτε ήνοιξε τό στόμα του, κυττούσε μόνο με σταθερή και κρύα ματιά τόν ληστή, όταν δε ο τελευταίος άπεμακρόνη, ο Κέντις έπένναψε με άνακούφισιν και κάνει έμιλών μάλλον με τόν έαυτόν του ή προς τους άλλους.

— Αύτός είνε ο περίφημος Στιγγαρής; Είς τό όνομα αυτό οι άλλοι ήρχισαν να έλασφημούν.

— Περμιέναιε λοιπόν να γίνη άφαντος για να τόν έλασπημηάσετε; λέγει ο Κέντις στον έδηρό.

Ο έδηρός έγυρε προς αυτόν από τό κάθισμά του κατέπεριθη.

— Νομίζετε πως έχομε όρεξι να φάμε καμμιά σφαίρα στο κεφάλι;

Ο κ. Κέντις εξήγησε από τήν τσέπη του τό κούτι με τ'α πούρα του και προσέφερε για πρώτη φορά εις τους συνταξιδιωτάς του.

— Θα θέλατε να πάρετε πίσω τους ταχυδρομικούς σάκκους; ήρώτησεν άπλούστατα.

— Και έξέβια, άπεκρίθη ο έδηρός. άλλά πριν επιχειρήσουμε τέτοιο πράγμα θάταν καλά να κάμουμε και τί διαθήκη μας.

— Δέ μου λέτε τό άλλο λεωφορείο, ποτε περνά άπ' έδώ;

— Τά μεσάνυχτα και τό έδηρό έγώ, γιατί κάνω σταθμό στο Κλέρ Κόρνερ.

— Τότε θα μου κάμειτε τή χάρι να με άφήσετε έδώ και με ξεναγήσετε τή νόχτα, όταν θα περάσετε.

— Να σας άφήσω έδώ;

— Ναί, άν αυτό δε σας φέρει δυκολία.

Δέν θέλω να εξακολουθήσω τό ταξίδι μου αύτην τήν στιγμήν, αλλά θα ξεναγητώ στο λεωφορείο τή νόχτα για τό Γαλέναραλ, άν θέλετε να με παραλάβετε τότε.

Ο έδηρός πάτησε με τό πόδι του τό φρένο, επειδή ή παράκλησις του έγένετο με ύφος τόσο επίσημον, ώστε ένόμισε πως δε του έπατρέπετο να άντιέπη. Ο Κέντις έβγαλεν από τό πορτοφόλι του έν επισκεπτήριον, έγραψε κάποιες λέξεις, τήβαλε μέσα σε φακέλλο, τήκλεισε και τό ένεχειρίσεν εις τόν έδηρόν.

— Ιδού, λέγει ή συστατική επιστολή μου δια τους άποίκους που κάθονται στον σταθμό Μαζέππα, όλίγα μίλια άπ' έδώ. Άν δέν με ιδίτε άπόψε τή νόχτα, θα λάβετε, σας παρακαλώ, τόν κόπον να τους δώσετε αυτό τό μπιλλιέτο. Να και για τόν κόπο σας.

Και του έγωσε στο χέρι μι'ά λίρα, έπειτα πήδησε χάμου.

— Τι θα κάμειτε; ήρώτησεν ο έδηρός τρομασμένος.

— Πάω να σας φέρω τους ταχυδρομικούς σας σάκκους.

— Έ; Πώς; άφου τους έχει ο Στιγγαρής...

— Άκριβώς. Θα προσπαθήσω να τους πάρω όπως τους πήρε και από μ'ας.

— Είστε όπλιμένος;

Ο κ. Κέντις έκίνησεν άρνητικώς τό κεφάλι του, μειδιών και κάνει.

— Αυτό είνε δική μου δουλειά, υποθέτω. Οπισώδηποτε, φυσικά, έχω λάβει τ'α μέτρα μου. Μήν άνησυχείτε όμως και εξακολουθήσατε τόν δρόμον σας. Πρέπει να τόν προφάσω πριν ανοίξω τους σάκκους. Ξέρω τί θα κάνω, αλλά πρέπει να είμαι μόνος. Τό βράδυ λοιπόν θα τ'α ξεναπούμε. Έπροχώρησε κι' έχώθηκε στο δάσος πριν ή οι συντρόφοι του σκεβήθουν καλά και λά τί έκανε. Ηκολούθησε τ'α πατήματα τής φοράδας του Στιγγαρή και τέλος έεθασε σ' ένα μέρος του δάσους χωρίς δέντρο, πουταν σ'α μικρή πλατεία στρωμένη με άμμο και δέν άφησε να ιδε τ'α δύο άλογα του ληστου που άναπαίνοντο σε μι'αν άκρη, καυονόντα τής ούρας των και δ'ιόχωνον τα τής μύτης που τ'α έννοχλούσαν. Ο ληστής δέν έφάνετο, άλλ' έβλεπε κανείς μι'ά λεπτή στήλη από γαλαχό καπνό που ύψώνονταν από έναν παλαιόν κορμό δένδρου, χωρίς φύλλωμα. Ο κ. Κέντις έβφοχώρησε σιγά και με προφύλαξι και έεθασε προς τού κορμό, όπου άπ' έμπρός ήταν ο

Στιγγαρής κωνίζων ήσυχα τό ποδά του, ένφ δεξιά κι' άριστερά του ήσαν άταχτες ριγμένες ή έπιστολές από τους σάκκους. Ο Στιγγαρής είχε μπροστά του ένα φυλάκιο του περιοδικού «Πόντις» και διάβαζε. Άπ' όλα τ'α θέματα αυτό είχε πρωτανοίξη. Καθώς έδιάβαζε έπιγερογούδους συγγρόνως ένα σκοπό. Ο κ. Κέντις παρουσίασθη έξαφνα προς τού ληστου, ό όποιος τόν έσταμάτησεν άμέσως προτείων τό πεδύλευν του.

— Σας άκουσα που τραγουδούσατε από τό Πιναφόρε, είπαν ο κ. Κέντις με εύθυμο ύφος και σας βλέπω πολύ διαβάσετε τώρα τό «Πόντις».

— Πώς τολμάτε να παρουσιάσετε ένόπιόν μου; άνέκραξεν ο Στιγγαρής, κατακόκκινος από τό θυμό του.

— Ά, ένόμισα πως δε σας ένοιαζε να σας πλησιάσω. Είμαι έντελώς άκίνδυνος. Ορίστε. Άφήρησε τό σακκάκι του και τού τ'ό πέταξε για να δεβαιωθή ο ληστής, ότι δέν έφερε κανένα όπλο. Δέ φορούσε γιλέκο, ούτε έφερε τσέπες στο πανταλόνι του.

— Και τώρα μπορώ να πλησιάσω; έπρόσθεσε.

— Όχι. Κρατάτε τήν άπόστασιν πάντοτε και πείτε μου τί λόγο έχει ή παρουσία σας έδώ. Πείτε μου τήν αλήθεια όμως, άλλως είσθε νεκρός.

— Πολύ καλά, άπεκρίθη ο Κέντις, λοιπόν οι ταξειδιώται του λεωφορείου είνε πολύ κακοαναθερμμένοι άνθρωποι.

— Σας περιμένουν; ήρώτησεν ο Στιγγαρής.

— Καθόλου. Έξακολουθούν τό ταξίδι των και με θεωρούν πρελλό.

— Και μήπως δέν είσθε;

— Αυτό θα τό ίδουμαι. Έν τφ μεταξύ σας λέγω, ότι προτιμώ τή δική σας συντροφιά άπό τήν ιδικήν των και έχω σκοπό να μείνω πλησίον σας μέχρι τής στιγμής κατά τήν όποιαν θα με δολοφονήσετε.

Ο Στιγγαρής έμειδίασε, έπειτα τό πρόσωπόν του έγινε σοβαρόν πάλι, έχτύπησε με τήν παλάμη του τό ρεβόλλερ και κάνει.

— Ονομάστε τήν πράξιν μου δολοφονίαν ή όπως άλλως θέλετε, αυτό όμως δέν θα με έμποδίση να σας πετάξω τ'α μαυλά στον άνέρα, άν δέν μου πητε όλην τήν αλήθειαν. Ήρθατε έδώ με κάποιον ώριμένον σκοπόν. Πείτε τον.

— Σας επαναλαμβάνω, ότι ήρθα, έπειτα δ'η άηδίασα τήν συντροφιά των συνταξιδιωτών μου. Ίδού ή αλήθεια.

— Δέγ μου λέτε όλα. Κάποιον άλλον σκοπόν έχετε.

— Ο Κέντις έχαμήλωσε τό κεφάλι του, χωρίς να προσέρη λέξιν ήσθάνετο, ότι ο ληστής τόν παρετήρει καλά κατά πρόσωπον.

— Έμπρός, έμπρός τού κάνει λέγει ή θά σε σκοτώσω ως κατάσκοπον, γιατί τέτοιος μου φαίνεσθε.

— Άν σας πω τό σκοπό μου πάλι θα με σκοτώσετε, κάνει ο Κέντις, γελών και σηκώνων τους ώμους.

— Ά, έχι, έκτός φυσικά άν ιδώ ότι είσθε έμμισθος υπάλληλος τής άστυνομίας. — Αυτό δέν είμαι, όχι, άπεκρίθη ο Κέντις (Συνέχεια εις τήν 10ην σελίδα)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η σύζυγος.— Καλέ, άνδρα μου, τί χάλια είν' αυτά ; Νά σέ περιμένω ίσαμε τά μεράντζα ; 'Η ώρα είνε δώδεκα και πέντε. Ποῦ ἦσουν ;

ΓΡΗΞΣ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Είνε ἀποδεδειγμένον, δι' αἱ σγέ σεις τῶν προσημύνης ἡλικίας ἀνθρώπων— πρὸ πάντων τῶν γρηξῶν και τοῦ Χάρου είνε λιγάκι κομικαί δηλ. ἡ γρηξὲς παρακαλοῦν ἢ κάνουν πῶς παρα κάουιν νά πεθάνουν, ἐνθ' θέλουν τὴν ζωὴν των και τὴν ἀγαποῦν καλλίτερα ἀπὸ τοῦς γένους. Διὰ τὰ πείσω τοῦς τυχόν ἀμφισβώλλοντας, παραθέτω τὰ δύο κάτωθι ἐπεισόδια.

Μιά γρηξὴ διαρκῶς ἔκλαιε, λέγουσα, δι' ὅτι νά πεθάνη.

Ὁ γυνίος της, διὰ νά τὴν δοκιμάσῃ ἂν τὸ λέγῃ με τὴν καρδιά της τὴς κάνει.

— Μὰ σὺ, μητέρα θά ζήσης ἄλλα 15 χρόνια.

Ἡ γρηξὴ σηκώθηκε περιχάρη και ἀγ κάλιασε τὸ γυνίό της, λέγονουα.

— Μοῦ κάνεις οὐμδῶλαιο γυνίκα μου ;

Κι' ἄλλο. Μιά σάν τὴν προσημύνη γρηξὴ, ἔλεγε σὺν ἀδελφῷ της Ἀντῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο κληρῖκος, δι' ὅτι θέλει νά πεθάνη. Ὁ Ἀντῶννης εἶχε σκοτώσει ἕ κείνης τὴς ἡμέρας ἕνα μούργου, τὸν ὁ ποῖον ἐκρέμασε σὺν παρὰθυρον τοῦ δω ματίου τὴς γρηξίως. Μόλις εἶδε τὸ πτη τὸν αὐτὸ ἡ γρηξὴ, τὸ ἐνόμισε ὡς Χάρου και λέγει σγὰ, κἀνόντας τὸ Σταυρό της.

— Τὸν Ἀντῶννη, Χάρε μου, κι' ὄχι ἐμένα. Τὸν Ἀντῶννη.

Σὰς πείθουν ;

Ἀγαλάντη Σαραφείμ Κοκκόλιας

ΨΗΦΙΣΑΤΕ !

Ἀποφάσατε, συμπληρώσατε και στει λάτε μας τὰ κάτωθι δελεῖον

Κύριε Συντάκτη «Κυριακῆς», Ψηφίτω, ὡς γενικὸν ἀντιπρόσωπον τὴς «Κυριακῆς», εἰς τὸν νῦμόν

τὸν κ.

(Διεύθυνσις ψηφίζομένου)

ΕΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ὁ ἰατρός Χ., ὅστις ἐφοβοῖτο πολὺ τὰ μικροβία εἰσῆλθεν μίαν ἡμέραν εἰς ἕνα καπνοπωλεῖον, ὅπου ἦτο πολὺ γνωστὸς και ἠγόρασαν ἕνα γραμματοσῆμον, μὴ γνωρίζων δὲ τινι τρόπῳ νά ὑγράνῃ αὐτὸ γιὰ νά τὸ κολλήσῃ ἐπιλήσιασε και ἠρώτησε τὴν ταμίαν.

— Ἡ ὑγεία σας ἔχει καλῶς τέκνον μου ;

— Μάλιστα, κύριε Δόκτωρ.

— Δειξάτε μου τὴν γλώσσαν σας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐξετέλεισε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἰατροῦ ὅστις ἀβρόβια ὑγράνε τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ γραμματοσῆμον τὸν ἐπὶ τὴς ἐκτεθειμένης γλώσσης της, και κατόπιν ἔθεσε αὐτὸ ἐπὶ τὴς ἐπιστολῆς του, εἰπὼν εἰς τὴν ἔκκληκτον δεσποινίδα.

— Μεροί, δεσποινίς. Αὐτὸ ἦτο δῖον ποῦ ἐπιθυμοῦσα νά ἰδῶ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΓΕΩΡΓ. ΠΑ—ΛΗΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΜΑΣ

Ἀντιπρόσωποι τὴς «Κυριακῆς» εἰνε οἱ κ. κ.

- 1. Ἀποστολὸς Ἀποστολάκης Χανιά.
2. Περιούχης Ν. Πιτούνης, Τρίπολις.
3. Β. Ζάκας, Ἰουαία.
4. Ἀπαρανοητικὸν ἀποστολὸν Διοτάνου—Θωρηκῶν «Ἀἴματος».
5. Σάββας Θ. Πανλίδης, Θεσσαλονίκη.
6. Γ. Λιθαδῶτης, Σινλίς.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἐνεκρωθησαν ἐπίσης τὰ ἐξῆς ψευδῶν ὀνομα.

- 14. Ἐφεδρος Καβάλλα.
15. Τὸ «Νιρδάν», Μολδαί.
16. Σπῆρος Θεσσαλὸς, Τρικαλά.
17. Ἀνθοδέστη, Μεσοθήρη.
18. Ἐλίκος Βούρας.
19. ἈΧ.
20. ἈΚα Δὲν με μέλλει Λευκάς.
21. Γιάνκος Ἀνθόλλης, Ἀθήναι.
22. Ἀκίλιας, Μολδαί.
23. Ὁρφέης, Θῆβαι.
24. Ἀκλερτόπουλο τοῦ 21», Πάτραι.
25. Ὁρνεϊφῶδης Ἐρωτος, Ἡρά κλειον.
26. Παργιανὴ Γεροντοκόρη.
27. Ἀικ—Σάνδ, Σινλίς.
28. Τὸ μυροῦγκω, Ἀθήναι.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ ;

Ὁ κ. Παρ.— Ποῖα εἰν' ἡ ἰδέα ἢ δι κή σου γιὰ τὸν ἀληθῆ διπλωμάτη ;

Ὁ κ. Πάφ.— Ἀληθῆς διπλωμάτης εἰνε ὁ ἄνθρωπος, ποῦ ἐνθυμείται πάντοτε τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων μι ἂς κυρίας και ἐξαγγέλλεται τὴν ἡλικίαν της.

ΚΟΥΚΛΕΣ

Ποῖα ἀπὸ τὴς δύο κουκλές σὰς ἀρέσει περισσότερο, ἔ ;

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΤΟΥ ΤΟΛΣΤΟΥ

Ὁ κόμης Τσοτόη δημοσιεύει εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων», ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ μεγάλου πατρός του, ἐκεῖνον ὅπου ὁ συγγραφεὺς τὴς «Ἀννας Καρένιν» ἐκφράζει τὴν τελευταίαν του θέλησιν. Ἰδοῦ, τὴ γράφει ἡ διαθήκη αὐτῆ, γράφεισα τῷ 1895.

Ἐπιθυμῶ, ἐπιθυμῶ νά ταρῶ, ὅταν πεθάνω, με τὸν ἀπλοῦστερον ἰσοῦνον χωρὶς τὸ παραμικρὸν ἔξοδον. Δεύτερον, δὲν ἐπιθυμῶ νά ἀναγγεῖληται τὸν θάνατόν μου εἰς τὴς ἐφημερίδας. Τρίτον, παρακαλῶ ὅπως καταστραφῇ τὸ ἡμερολόγιόν μου, ὅσον εἰνε γραμμένον κατὰ τὴν ἐποχὴν ποῦ ἤμην ἀναπαυόμενος. Ὁ,τι ἔχω γράψῃ μετὰ τὸν γάμον μου, ἀφήστε το, ὅπως ἔχει. Τέταρτον, παρακαλῶ τοῦς κληρονόμους μου νά παρατηροῦν, ἂν εἰνε δυνατόν ἀπὸ κάθε δικαίωμα ποσοστῶν τῶν ἔργων μου. Πέμπτον, παρακαλῶ νά μὴ πῆ κανεὶς ἐπιτίμους και καλὰ λόγια γιὰ μένον.

Ἡ τελευταία βουὸς διαθήκη τοῦ Τολστόη, γράφεισα τῷ 1910, κατέλιπε τὴν πνευματικὴν ιδιοκτησίαν τῶν ἔργων του εἰς τὴν θυγατέρα του Ἀλεξάνδραν. Ἡ διαθήκη αὐτῆ ἐγράφη σὺν βλαθροῦ, πᾶνω σ' ἕνα κομρὸ δένδρον και ἐν γιλιό μετρον μακρῶν τὴς Γισονάγιας Πωλιάνας.

Ο ΑΘΩΟΣ ΤΑΚΗΣ

Ὁ μπαμπὰς λέγει εἰς τὸν μικρὸν Τάκην.

— Ἐργεταί ὁ σπιτονοικοκύρης γιὰ τὸ νοῖκι. Νά τ' ἀνοίξης τὴ θύρα, Τάκη, κι' ἂν σὲ ρωτήσῃ γιὰ μένα πῆς του πῶς λείπω. Τάκοῦς ;

Τὴν ἰδίαν στιγμήν χιτῆτος τὸ κουνδοῦν και παρουσιάσθη ὁ σπιτονοικοκύρης.

— Καλημέρα, μικρὸ μου. Κεῖ ὁ μπαμπὰς ; λέγει ὁ ἄνθρωπος μπαίνοντας μέσα.

— Λέπει, λέγει ὁ Τάκης.

— Λέπει ; Εἰνε μακρῶν ; Και ποῦ μπορῶ νά τὸν εἶρω ;

Και ὁ Τάκης ποῦ δὲν τὸν εἶχε οὐμ βουλεύσῃ περισσότερο ὁ μπαμπὰς του, ἀπεκρίθη δειχόντας τὸ δοκίμιον.

— Πῶς ἀπὸ κείνο τ' ἀμάρτι.

ΟΛΙΓΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Τί λέγει ὁ κ. Ἐλευθ. Παπαγεωργακόπουλος, ἐκ Κερκύρας.

Κύριοι. Εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν θνητῶν και τοῦτο τὸ ὄφελόν εἰς τὸ τρυφερόν μου ἦμισυ. Μὴν ἀκούτε, πρὸς Θεοῦ, τὰς θεωρίας τοῦ Μαρκαλλῆ κηρυσσμένου κατὰ τοῦ Γάμου. Ζῶ μετὰ τὴς συζύγου μου, τὴν ὁποῖαν ὑπανδρεύθηκα ἐξ ἔρωτος και τῶν δύο θυγατέρων μου, (αἱ ὁποῖαι λέγουν ὅτι θά ὑπανδρευθοῦν ἐξ ἔρωτος), ἐν ζηλευτῇ ἀρμονίᾳ. Ἡ σύζυγός μου δὲν γνωρίζει γαλλικά, ἀλλὰ ἔξερουν αἱ θυγατέρες μου, αἱ ὁποῖαι ἀνεπάρησαν κατὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τὴς μόδας, παρτὸν, θέλω νά πῶ τὴς καλῆς ἀνατροφῆς (τὸ ἴδιο εἶνε).

Ἐνεκα τούτου, ὅπως φαίνονται καθὼς περὶ πίνου οἴζο, ματῖτχα και τὰ ταυαῦτα. Εἰ μεθὰ ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρους οἰκογενεῖας τοῦ τόπου και δὲν μποροῦμε νά ζήσωμεν φυσικά ὅπως οἱ πρότυχοι τοῦ λαοῦ. Ἡ σύζυγός μου ἔχει—εἶχε τοσαυτὴν ἀμάρτιαν—ἐπομένως δὲν πῆρα πρῶικα, οὔτε ἐσκέφθη νά ζητήσω, φυσικά. Κερδίζω 300 δραμάς κατὰ μῆνα και ἐξοδεύομεν 750 διὰ τὰ οἰκογενειακά μας ἔξοδα, πολὺ σικ, ἔ ;

— Ἀγαπητέ μου, μοῦ λέγει ἡ σύζυγός μου θά δώσω ἐσπερίδα, θά χορέψουν τὰ κορίττχα και ταρῶ, θά εἰνε ἔλη ἢ ἀριστοκρατία τοῦ τόπου και ὄλοι οἱ μνηστῆρες τῶν θυγατέρων μας.

Ἄγάπη μου, ἀπαντῶ ἐγὼν τὰ οἰκονομικά μας δὲν ἐπιτρέπον... ὁ πόλεμος... τὸ ψωμί... ὁ μητροπολίτης... ἡ σταφίδα...

Ἀγ. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγάπη σου ; Πόσον ἐγαλῶντακα. Ἰ. Ἰ. Ἰ.

— Ἀγαπῶν μου. Τί θηλεῖς ; Μὴν κλαῖς θέλεις νά σοῦ φέρω τὸ φεργάρτι στήν ποδιά σου ;

— Ὁχι. Θέλω νά πῆς τοῦ κ. Ψ... νάρη νά ὀμλήσωμεν ἰδιαιτέρως γιὰ τὴν ἐσπερίδα.

Ἐργεταί και βρήκα τὸν κ. Ψ. και τὸν ἐστεῖλα νά συνεννοηθῇ με τὴν γυναίκα μου περὶ τοῦ χοροῦ, ἐνθ' ἐγὼ πῆγα σὺν κα φρενίῳ νά διαβάσω ἐφημερίδας.

Σημειώσατε ὅτι ἡ σύζυγός μου εἰνε αὐ στρογγύλων ἤθων. Προχθὲς με εἶδε νά διαβάω τὸν «Παῦλον και Βεργίνιαν» και μοῦ εἶπε

— Ἄν σὲ ἰδοῦν τὰ κορίττχα μας νά διαζῆς τόσο σῖκιν ἔργου τί θά κάμουν ;

Πέταξα τὸ βιβλίον και πῆγα και διάβασα 140 ψαλμούς ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

Πλὴν τῶν ἐσπερίδων, ποῦ δίδομεν, πη γαίνομεν τακτικά και εἰς τὸ θέατρον, σὺ νοθευόμενοι ὑπὸ τοῦ Κοκῶ, τὴς Φιρῆς, τοῦ Πικῆ, τὴς Λιθῆς—τῶν καλλιτέων νέων και δεσποινίδων τοῦ τόπου μας τέλως πάντων. Ἐβῆ, ὡς καλὸς και πρόθυμος σύζυγος, τρέγω νά ἀγοράσω τὰ εἰσιτήρια,

ἐνθ' αἱ κόραι μου συνδιαλέγονται μετὰ τῶν νέων (συζητοῦν πάσασε με ζωφρῆς, ζωντανῆς χειρονομίας) ἢ δὲ πολύτιμος συμβία μου θηγεῖται τὸν βίον της εἰς τὸν καθὼς πρέπει κ. Ψ., ὅστις εἰνε φίλος της και ἐπομένως και ἰδιός μου.

Προχθὲς πῆγα εἰς τὸ θέατρο και εἰδομα τὴν «Εὐθρομον Χήραν». Ἡ ἀγαθὴ μου σύζυγος και αἱ κόραι μου ἔκλαιον ἐκ συγκινήσεως, τόσο ἐνθουσιασθησαν. Μία σικνή τῶσαν ἤρσεν ὡστε ἐπανεληθῆθαι δω δεκάκις. Ἡ σύζυγός μου και τὰ κορίττχα μου με εἰδοποίησαν νά ὑπάγω νά κοιμηθῶ, ἐπειθὴ θά ἔρχονταν ἀργότερα—τὸ θέατρον θά τελείωνε τὸ πρῶν. Πράγματι τὸ πρῶν τὴς ἐπομένης ἡ ὑπηρετριά μου μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ οἰκογενεῖά μου ἀρίχθη και ἐμπῆσα νά τὴν ἀσπασθῶ συγκινημένος. Ζήτω ὁ γάμος !

Τί λέγει ἡ «Κα Δὲν με Μέλλει», ἐκ Λευκάδος.

«... Ζητωκραυγῶς ἐνθουσιασθῶς ὑπὲρ τοῦ νῦν τελομένου γάμου, με μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι και ἐγὼ ἀνηγορεύω ὅτι σὲ τὸς γρηξῆς τελοποιήσεως, ἦτις θά συντελεσθῇ, ἐάν οἱ ὑπανδρευόμενοι ἀληθῶς ἀγαπῶνται και ἐκτιμῶνται ἀρ' ἑνῆς, ἀμοιβαίως ἀγαπῶνται—ἐταν οἰκονομικαί δυσχερίαι τὸ ἀπαρτοῦν—ἀρ' ἑτέρου.

Ἐάν και ἡ γυνὴ δι' ἐντίμου ἐργασίας, βοηθῇ τὸν σύζυγον της τότε και ὁ ἀνὴρ θά παύσῃ νά γρηναίη διὰ τοῦς λογαριασμοῦς και ὁ γάμος θά παύσῃ νά φαίνεται ἀλυτον πρόβλημα.

Τί λέγει ἡ «Σθεσθεῖσα ἐλπίς» ἐξ Ἀθηνῶν

«... Πρὶν εἰσθλῶμεν εἰς τὸν χορὸν, σωτήρηον δι' ἡμᾶς θά εἰνε ἂν ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὸ «σπειρε δεσφάω», διὰ νά μὴ συντριβόμεν μίαν ὀμνηλῶδη ἡμέραν ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν κωνῶν μας ἰδανικῶν εἰς τὸ βάθος τὴς πραγματικότητος και, σθεόμενοι, μετανοήμενοι, εὐρεθῶμεν με τὸ κατ' εὐθεῖαν ἐνώπιον τοῦ Παπᾶ και χρεωσόμενοι τὸν χορὸν τοῦ Ἡσαῖα ἢ μᾶλλον σ' αὐτὴν τὴν περίστασιν «χορῶμε σὺ τῷ...»

Τί λέγει ὁ κ. Χαράκης

Κηρύσσεται κατὰ τοῦ ἐλευθέρου γάμου, λέγει ὅμως ὅτι ὁ νῦν γάμος πρέπει νά με ταυροβύμωθῃ καταργουμένης τὴς προικῆς. Ἐπίσης ὁ γάμος πρέπει νά εἰνε ὑποχρεωτικός και νά ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ Κράτους, νά καταργηθῇ δὲ ἡ πολυτέλεια και ἡ μόδα. (Τὰ δύο τελευταῖα κάμνον τὸν γάμον ἀνυπόφορον). Ὅπως δὲ ὅμως ὁ γάμος εἰνε τὸ ἐντυχέστερον πρᾶγμα ἐπειθὴ εἰταν γρηάσῃ, περιστοιχίζεσαι ἀπὸ τοῦς υἱοῦς, τὰς θυγατέρας και ἐγγόνους και ἀναπαύεσαι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ κολοσσίου δένδρου, ποῦ ὁ ἴδιος ἐκαλλιέργησες.

Τί λέγει τὸ Γενναῖο Λεδαδικο τάκι, ἐκ Λεδαδεῖας.

Ἰδοῦ κατὰ λέξιν ἡ ἀπάντησίς του. «Κατὰ τὴν ἐμῶν κρίσιν Γάμος δὲν εἰνε τίποτε ἄλλο παρὰ μία ἀνταλλαγὴ ἀμοιβαίων γοργισμῶν κατὰ τὴν ἡμέραν και ἀφορῶντον ροχαλητῶν κατὰ τὴν νύκταν.

Τί λέγει ὁ κ. Σ. Θεοδώρου, ἐκ Σόρου. «Ὁ ἐλεύθερος γάμος εἰνε τελείως ἀσφύρος πρὸς πᾶς ἀρχὴς τὴς κοινωνίας μας και πρὸς τὸ μέλλον ἐκάστου ἀνθρώπου.»

Τέλειον γάμον θεωρεῖ τὸν ὀρθοκροῦνον μόνον ὅμως εἰταν ὀφείλεται εἰς ἰδανικόν ἔρωτα και ὄχι συμφέρον.

Τί λέγει ὁ κ. Σ. Εὐαγγελίδης, ἐκ Κοζάνης.

«... Ὁ γάμος, ὡς ἡ κρηπίς ἐρ' ἦς στεφρῶς ἐδράζεται τὸ γρηαιόν, ἀλλ' ἀκρά βαντον τὴς κοινωνίας οἰκοδόμημα, ὡς τὸ καθαρῶς τὴς ἀνθρωπότητος στέλεχος, πρέπει νά εἰνε οὐχὶ ἐλεύθερος και προσωρινός, ἀλλ' αἰώνιος και ἀσάλευτος... Ἡ ἐν μίᾳ κοινωνίᾳ ἐπικρατήσῃ τοῦ ἐλευθέρου γάμου μαρτυρεῖ τὴν ἔκλυσιν και ἀποσύνθεσιν αὐτῆς.»

Τί λέγει ὁ κ. Ν. Φραγκονικόλοπουλος, ἐξ Ἀθηνῶν.

«Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστὶ, ὡς λέγει και ὁ Ἀπόστολος Παῦλος περὶ τοῦ γάμου, ἀλλ' ὅσον ὑψηλὸν και ἂν εἰνε, δσγη ὑψηλὴν και ἂν κατέχη θέσιν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τόσο χαμηλὴν κατέχει ἐν τῇ κοινῶνίᾳ.» Τὸ κακὸν προέχεται κυρίως ἐπειθὴ οἱ περισσότεροι ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν προικῆ, ἐνθ' ὁ γάμος δὲν εἰνε κερδοσκοπία, ἀλλὰ κοινωνία ψυχῶν πρὸς ἀμοιβαίαν σωματικὴν και πνευματικὴν βοήθειαν.»

Τί λέγει ἡ «Ἑλληνοπούλα»

Κηρύσσεται κατὰ τοῦ ἐλευθέρου γάμου, ὡς μὴ συμβιβαστέον με τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτήρα. Λέγει ἐπίσης ὅτι οἱ τασόμενοι ὑπὲρ τοῦ ἐλευθέρου γάμου ἐν Ἑλλάδι, ἂν ὑπάρχουν πρᾶγματι τοιοῦτοι, τὸ κάμνον ἀπλῶς ὅπως ἐγείρουν θόρυβον περὶ τὸ ὄνομά των.

Τί λέγει ὁ κ. Γ. Ἀνοφαντῆς, ἐκ Πατρῶν.

Λέγει ὅτι δὲν ἐννοεῖ ὅτι θέλει νά ἐννοήσῃ ἐλεύθερον γάμον, ἐπειθὴ ἡ ἐπίσημος διάδοσις αὐτοῦ θά ἐσημαῖνε τὴν πλήρη παραλύσιν τῶν θείων και ἀνθρωπίνων νόμων.

Τί λέγει ὁ κ. Β.Ν.Κ., ἐκ Σπεσσιῶν

Κηρύσσεται κατὰ τοῦ ἐλευθέρου γάμου, διότι οἶτος καταργεῖ τὴν οἰκογενεῖαν, τὸν οἶκον, καταστρέφει τὴν γυναίκα και τὰ τέκνα.

Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον θά δημοσιεύσωμεν ἄλλας ἀπαντήσεις.

ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Είς την εν Πειραιεί από δωδεκαετίας άρματα λειτουργούσαν ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ και ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΠΑΝΑΓΙΩ ΤΟΥΓΙΑΟΥ εξακολουθούσε να γίνονται έγγραφαί, χωρίς να παρεμποδίζονται ποσώς ούτε οι παλαιαί ούτε οι νέοι μαθηταί, επειδή εφαρμόζεται εν αυτή σύστημα Αμερικανικών ατομικής διδασκαλίας, έξοχον και σιγνιόν υπό πάσαν όπωσιν.

Λόγω δέ των περιστάσεων, διά τους έγραφομένους μετά την **15ην Νοεμβρίου** τα δίδακτρα και τα τροφεία υπολογίζονται από της ημερημηνίας ταύτης μέχρι τέλους του σχολικού έτους και είνε προληρωτέα κατά δύοεις.

Πρός τούτους ύπόκληρος ή σειρά των Έμπορικόν και Λογιστικόν μαθημάτων διδάσκεται και διά ταχυδρομικής ανταποκρίσεως.

Πρόγραμμα αναλυτικόν, κανονισμός της Σχολής, κανονισμός του Οικοτροφείου, κα τάλογος των Διπλωματικών και τιμολογος συγγραμμάτων πέμπονται δωρεάν τω αίτούντι.

ΤΑ ΠΤΩΧΑ ΠΑΙΔΙΑ

Μπορούν να κερδίζουν άνέτως 2-3 δρ. ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ. Άπευθυνθήτε «Κυριακή», Γραφεΐα «Ακροπόλεως» Γρέξτε άμέσως.

Ο ΣΤΙΓΓΑΡΗΣ

(Συνέχεια εκ της 7ης σελίδος)

τις με σοβαρόν ύφος: άφου όμως επιμένετε, ίδού ή σκοπός μου ήρθε να σας πείσω να μου δώσετε πίσω τους σάκκους με τας επιστολάς. Δέν έχετε κανένα δικαίωμα να τας κρατείτε.

Τά δλέμματά των συννητήσαν. Τά μάτια του Στιγγαρη έμαρτύρουν βαθυτάτην έκπληξιν. Άφησε τό ρεβόλβερ του να πέση από τα χέρια του κι άρχισε να γελά.

— Είτε είσθε τρελλός ή φρόνιμος, πάντως με δάξετε εις τήν όχι ευχάριστον άνάγκην να σας δέσω σ' έν' άπ' αυτά τά δέν δρα.

— Δέν συμφωνώ, απεκρίθη ό Κέντις του όποιου τά χαρακτηριστικά δέν έδειχον την παραμικρήν έκπληξιν ή φόβον. Όποσδήποτε μπορούμε να μιλήσωμε πρωτίτερα. Σάς δίδω τό λόγο μου πως δέν πρέπει ν' άνησυχήτε. Είμαι μόνος. Μου επιτρέπετε να καθήσω και να μη στέκω όρθιος;

— Έάν επιθυμήτε...

— Είμθε άρκετά μακράν ό ένας από τόν άλλον.

— Ω. Πλησιάζετε, σας παρακαλώ.

— Ευχαριστώ, κάνει ό κ. Κέντις καθήμενος διπλοπόδι όλίγα βήματα από τόν Στιγγαρη και τώρα, άν θέλετε, να φάξετε εις την έσωτερικην τσέπην του σακλακιού μου θά έρθε ένα κουτί με πούρα της Άέθνας, τά όποια είνε, κατά την γνώμην του, πρώτης τάξεως. Θά με ύποχρεώσετε άλλά βεπε τόν κόπον να πάρετε ένα και να μου προσέρετε κι'έμε, άν θέλετε.

Ό Στιγγαρης έβγαλε τό κουτί, προσέφερε ένα πούρο στον κ. Κέντις, έπειτα έπήρε κι' αυτός ένα και ύπεκλήθη με ήπιον

κινή ενγένειαν λέγωντας, «μερσί», έπειτα έβγαλε από την τσέπην του ένα ξυράκι κι' άρχισε να ξυρίζεται. Έκάνειξαν έπειτα με ήσυχία τά πούρα των και άρχισαν να συζητούν διά την νέαν ύπεραν που είχε παρασταθή τελευταίως στο Λονδίον, την «Υο λάνδην». Δυστυχώς όμως ό κ. Γκώ Κέντις δέν είχε μουσικό αυτί, αλλά ώμίλησε με πολλήν γνώσιν διά την ύπόθεσιν του έργου και τας κριτικάς που έγράφσαν.

— Βλέπω πολύ καλά, λέγει τέλος προς τόν ληστήν, ότι έμείνατε καθαρός Άγγλος όπως κι' έγώ, αλλά θά φύγατε από την πατρίδα πριν ή οι συνθέται Γιλνπερτ και Σόλλιβαν γίνουσι περιώνυμοι.

— Ναί, απεκρίθη ό Στιγγαρης: ίσως έχετε άκούσει για τό πάθος μου προς την μουσικήν. Η μόνη εύκαιρία όμως, που μου έδόθη ν' άκούσω καλήν μουσικήν, ήταν μία μέρα, σε μία μου περιοδεία, καθ' ήν μία κυρία μου έτραγουδησε «Πινσέρ» και «Ληστιάς του Πένγουαν».

Ό τόνος της φωνής της έγινε μαλακός, γλυκός, μαγευτικός. Έκτός τούτου ό κ. Κέντις ηγχαριστήθη που έβλεπεν, ότι ό ληστής απέλαμπαν αληθινά τό πούρο, που του προσέφερε.

— Δέν κρατείτε πάντα, ότι πέρνετε; ήρώ τησε.

— Θέλετε να πητε για της κλεψιάς μου; — Άκριθώς.

— Είμαι ύποχρεωμένος να σας πώ, ότι κατά γενικόν κανόνα κρατώ όλα, άλλως αι πράξεις μου δέν θά δικαιολογούνταν. Υ πάρχουν όμως, σπανίως, και εξαίρεσεις.

— Ωραία, απεκρίθη ό Κέντις: και θά κάμετε και μίαν σήμερα.

Ό Στιγγαρης επέταξε την άκρη του πούρου του μακριά μέσα στο δάσος, χωρίς να προσέρη λέξιν, ένψ τό άγριο ελέμμα του ληστου ξανάλαμψε στα μάτια του.

— Επιμένετε λοιπόν; κάνει με τραχύτητα ενόμιζα που είχατε περισσότερον τάκτ. Θά με αναγκάσετε να σας δέσω στο δένδρο πρό της ώρας που είχα σκοπόν.

— Πράξατε όπως επιθυμείτε, απεκρίθη με περιφρονητικόν ύφος, ό κ. Κέντις, πριν όμως έκτελέσετε την άπόρασίν σας, πρέπει να σας πώ ποιός είμαι.

— Άγαπή μου κύριε, νομίζεις πως ζω τό μ' ενδιαφέρει ποσώς; απεκρίθη ό ληστής άνακαγχάζων.

— Ναί, είμαι έέβαιος. Άλλως τε θά σας πώ τό όνομά μου και ως σας είνε άγνωστον.

Και έπρόφερε τό όνομά του με θριζμβου

τικόν ύφος. Ό ληστής τόν έκτύπηε σταθερά και τό χέρι του έπιασε τό ρεβόλβερ του.

— Είνε ή πρώτη φορά που άκούω αυτό τό όνομα, κάνει.

— Αυτό δέν με έκπλήσσει καθόλου, έπειδή μόλις είχα γίνη μέλος στη Δέσχη την εποχή που σας έδιωξαν.

Τό ελέμμα του Στιγγαρη έγινε τρομερόν.

— Και έν τούτοις, εξακολούθησαν ό κ. Κέντις, σας άνεγνώρισα άμέσως στο δρόμο. Δέν είσθε ό —

— Ό Στιγγαρης φωνή, διέκοθεν ό ληστής με άλλουσαν φωνήν. Άν άλλο όνομα όχη άπό τό στόμα σας, άκούω κι' αυτήν την στιγμήν, είσθε νεκρός.

— Ωραία, κάνει απερίστατα ό κ. Κέντις έλέπετε όμως, ότι γνωρίζω τό παρελθόν σας.

— Είσθε ό μόνος, που τό γνωρίζετε εις όλην την Αυστραλίαν, απεκρίθη ό Στιγγαρης με θραχην φωνή.

— Επ' του παρόντος ναί, άργότερα όμως δέν θάμαι ό μόνος.

— Όχι, κάνει ό Στιγγαρης κλίνων προς τόν άλλον με προτειμένον τό ρεβόλβερ: επειδή άντι να σας δέσω στο δένδρο θά σας πετάξω τά μυαλά στον άέρα.

— Πώς ένψ είμαι καθισμένος; απεκρίθη, ό κ. Κέντις με περιφρόνησιν.

Ό Στιγγαρης μ' ένα πήδημα βρέθηκε όρθιος.

— Όχι, όχι, έχω δύο ρεβόλβερ, κάνει έρευνών μέσα στο σάκκο της σέλλας του: θά πάρετε σεις τ'ένα άν έχετε την εύχην ρίψτεσιν και θά πυροβολήσωμεν. Σας λέγω όμως ότι είσθε νεκρός από τώρα, επειδή έποστα έδώ τά παιγνιδικά (έδειξε τά ρεβόλβερ) με γνωρίζουν τόσο καλά και με ύπακούουν.

— Τότε είσθε χαμένος, κάνει ό Άγγλος έγειρόμενος άργά.

— Τι θέλετε να πητε;

— Άπλούστατα τά εξής: ότι εάν δέν ευρεθώ άπόψη κατά την ώρισμένην ώραν, εις ώρισμένον μέρος θά άνισχηθ' ένα γράμμα, τό γράμμα που περιέχει ακριβώς τό όνομα, που δέν μου έπετρέψατε να προσέρεω.

Ηκολούθησε μακρά σιωπή.

— Και άν επιστρέψετε με κενάς τας χείρας; ήρώτησεν ό Στιγγαρης, δίνων με περιφρόνησι με κλωτσιά εις τήν σωρόντων έπιστολών.

— Τότε δέν είμαι ύποχρεωμένος να κρα

ΣΑΥΙΡΙΚΑ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

Σ' ΕΝΑ ΕΡΗΜΕΤΟ

Τί του άρέσουν οι Μεγάλοι
Δέν του φέρνει καμιά ζάλη,
Μόνο ως τόν πλησιάζουν
Κι' ως τόν λογαριάζουν
Σαλονιού... ουλί.

Σ' ΕΝΑ ΜΤΑΝΤΗ

Κι' όλο καμαρώνουν
Τόσος νοστιμάδες.
Έχεις κάθε χάρη,
Σαλονιού καμάρτι,
Κάθε μιάν άξιάδα,
Κοίμα να σου λείπει,
— Πώς μου φέρνει λίστη—
Τόση δά έξευνάδα

ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΣΚΗΜΗ ΠΟΛΥΦΕΡΝΗ

Ευάθαιε, πως μάγεψε του θείου παρδ σου ή γλώσσα
Νέο, που με τη μοίρη σου δέν τρώμαζε ομβρίαση
Συχωρευμένος, άν άντις από τη λέξη π ο ρ ο ι κ α
Γραφτεί μες τό ουμβόλαιο του γάμου ά π ο ζ η μ ι ω ο η.

τήσω τό μουσικόν σας.

— Και νομίζετε, ότι εάν σας δώσω τας επιστολάς, θά μπρω έξ' άλλου και να σας εμπιστευθώ;

— Θά μπορέσετε άπολύτως, εάν σας δώσω τόν λόγον της τιμής μου, είμαι έέβαιος, απεκρίθη με έπιστημον ύφος ό κ. Κέντις.

— Λοιπόν, μου δίδετε τό λόγο της τιμής σας, ότι θά προτιμήσετε να παθάνετε μάλλον ή να επιτρέψετε στον έαυτό σας να άναφέρη τό άληθινόν μου όνομα;

— Σας τό δίδω μ' όλη μου την καρδιά. Έκτός έν μου συμβή να τό πώ τό όνομα εις στιγμήν παραληρηματος, επειδή, τό σε θυμάι αυτό τό όνομα όπως και σεις.

Ό Στιγγαρης δέν ήθελε ν' άκούση περισσότερο. Έσκυψε χάμω μάζευσε όλα τά σκόρπισμένα γράμματά, δέν έξήχασε άόχη ύστε τό συλλάβιο του «Πόντος» που έβαλε πίσω στην τανιά του.

— Μου έδώσατε τόν λόγον της τιμής σας, άλλ' ίσως δέν μου δίδετε και —

Ό Στιγγαρης έπρότεινε, με ύφος που έπαύει να κρατήση κάποια συγκίνηση, διαστάζων, τό χέρι του. Ό Κέντις προχώρησε ένα βήμα, τένωσε τό χέρι του άρκαξε του ληστου, τσούριξε και κάνει:

Άρησε την. Γιατί; Έλα πίσω στην πατρίδα στην Άγγλία. Δέν σου ταιριάζει αυτή ή ζωή.

Άλλά τό χέρι του ληστου άπεσύρθη έξαφνικά και, καθώς ή τελευταία έκκίνηση του ήλιου έστρωσαν άνάμεσα από της κορφές των δένδρων του δάσους, ό Στιγγαρης έπήδησε στη σέλλα του ρίχνοντας πίσω του μία βλαστήμα.

— Ένώ μ' έχουν επικηρύξει; κάνει. έν ψ πληρώνουν για να μου κούφουν τό κεφάλι;

Έκέντρισε τό άλογό του κι' έγινε άφαντος.

ΜΕΡΕΙ!

ΤΙΛΕΓΕΙ Η „ΝΕΑ ΗΜΕΡΑ“ Η „ΚΥΡΙΑΚΗ“

Η «Ακρόπολις» ή πάντοτε λάμπουσα πνευματική έστια, μάς επιφυλάσσει άνέκαθεν έκπληξεις ώραιων περιοδικών. Από τόν παλαιόν άόχη καιρόν της «Φιλολογικής Ακροπόλεως» και του «Νέου Πνεύματος», μέχρι της σημερινής «Κυριακής», ή «Ακρόπολις», ό ήρξε πάντοτε γονιμιτάτη εις σχέδια ώραιων έκδόσεων, με εθροπατική έντελώς μορφήν, με ενδιαφέρον, με κομψότητα και με μπουκιλλαν. Είς την σειράν λοιπόν αυτήν προσετέθη έσχάτως και ή δροσερωτάτη «Κυριακή», ό τελευταίος Ακροπολιτικός γόνος.

Καθ' όλον τό διάστημα αυτό ήπείσε με στρατιωτικώς σιλάς ήρέσιν εις μάτην όλο τό μέρος για να θρούν τόν ταξειδιώτη, που κατέθη από τό λεωφορείο, τολμήσας να επιχειρήση ότι έφάνητο καθαρά τρέλλλα. Ό Κέντις έσυρε τούς σάκκους εις μη κράν τινά άπόστασιν από τόν δρόμου και τούς έκρυψε σε μία τάφρο, όταν δέ τό λεωφορείον έφάνη, προχώρησε, έστάθη καταμεστή του δρόμου και έφώναξε σκιδώνων ψηλά τά χέρια του.

— Μη πυροβολήσετε. Είμαι ό ταξειδιώτης, που κατέβηκε τ' άπόγευμα.

— Και οι ταχυδρομικοί μου σάκκοι; έρώτησεν ό έδηγός, όταν κατώρθωσε να ξεναβήρη τη μιλιά του γιατί ή θεά αυτού του πλέον ή τολμηρού ταξειδιώτου του άνακά ταινε τό μυαλό.

— Είν' εκεί πέρα, μέσα σε μία τάφρο.

— Ω, άφήστε της κοροϊδεΐες παρακαλώ.

— Πηγαίνετε και θά ιδήτε.

Ό έδηγός έπήγε στο μέρος και μόλις είδε τούς σάκκους με τά γράμματά, κίττα ξε με κρεμασμένο πρόσωπο τόν κ. Κέντις ή' έκαμε τό σταυρό του, νομίζοντας πως ώ νηειρεύονταν. Όταν έβρίσσε στο λεωφορείο και έβαλε πίσω τούς σάκκους, κάνει στον Άγγλο.

— Σεις είσθε τρομερός. Άφου του πήρατε τούς σάκκους, θά μπορούσατε εύκολα να τόν πιάσετε — ότι κανείς έδώ δέν μπορεί να κάμνη. Έδώ πέρα έχουν μεγάλη άνάγκη από ανθρώπους σαν κι' εσάς.

— Δέν άμφισβάλλω.

— Τι, θά φύγετε από δω, θά πάρετε τό βαπόρι, ύστερ' από ένα τέτοιο κατόρθωμα;

— Θά πάρω τό πρώτο βαπόρι που άναχωρεί διά την Άγγλιαν, απεκρίθη με ψυχρότητα ό κ. Γκώ Κέντις.

Και έτήρησε πιστώσ τόν λόγον του.

(Ακολουθεί)

Τό περιοδικόν αυτό, ακριβώς όπως χρειάζεται, μάς τό δίδει ή «Ακρόπολις», ή κοινή μήτηρ της συγχρόνου γενεάς τών καλαμαράδων. Είνε ή «Κυριακή».

Άνοίξατε έν φύλλον. Θά ιδήτε εικόνας ζωηριανές, μυθιστορήματα εύχάριστα, χωρίς άνθηκότητα, αλλά και χωρίς την άναρτα κοινοποισιτικότητα τών λεγόμενων «οικογενειακών μυθιστορημάτων», με ποιμιλλαν άλλων περιεχομένων τά όποια δέν είνε καθόλου άσχετα προς την επικαιρότητα, είνε κάλογραμμένα, απλά, εύληπτα.

Άλλ' εκτός αυτών, ή «Κυριακή» είνε ή ιδέαις τύπος του περιοδικού τό όποιον ήμπορεί να άναγνωσθή από μικρούς και μεγάλους, άρκετικούς και ήθελικούς, με ίσον ενδιαφέρον και ίσην ώφέλειαν, χωρίς βλάβην διά τούς μικρούς και χωρίς άνιαν διά τούς μεγάλους. Και εις τόν τόπον μας, όπου τά κακά περιοδικά, κυκλοφορούντα τώσον εύρέως, νομίζε κανείς ότι γράφονται και έκδίδονται άποκλειστικώς και μόνον διά να άναγινώσκωνται από άμελείς μαθητάς τών γυμνασίων, ή έκδοσις της απλής, κομψής, πετακτής, δροσεράς «Κυριακής» είνε κέρδος μέριστον.

Και όλοι οι οίονοι προαναγγέλλουν ότι ή «Κυριακή» της «Ακροπόλεως» θά μακροζωήση και θά αξιέβη εις χιμούς και εις όγκον θά ανηριθώσωμεν όλοι να την αγοράσωμεν κάθε Κυριακήν, θά την περιμένομεν με άγάτην και θά την άναγινώσκωμεν με άπόλαυσιν. Θά είνε τό Κυριακίτικον ξεκούρασμα και ή Κυριακίτικος συντροφός μας. Θά εισέλθη εις

τάς συνειθίας της ζωής μας και θά γίνη άπαραίτητος. Ζήτω λοιπόν ή «Κυριακή» ή τσακινούλα «Κυριακή» της «Ακροπόλεως».

ΣΕΡ...

(Απόσπασμα χρονογραφήματος άφιερωμένου εις την «Κυριακήν» από τό φύλλον της 30ής τεύχοντος).

ΑΠΟ ΜΕΡΙΚΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ

Θεωρώ καθήκόν μου να σας συγχαρώ θερμώς διά τό γράψοντων έργον τό όποιον αναλαμβάνετε, την σκοπιμότητα του όποιου στερούμαι λέξων όπως έξάρω. Κάθωσ πέν τό δυνατόν προς διάδοσιν της «Κυριακής»

Ιωάννινα Ιακωβίδης Αλκαλέϊ

Τόση είνε ή άγάπη μου προς την θελκτικήν «Κυριακήν», ώστε καθ' όλην την έβδομάδα είνε μέσα στην τσέπην μου. Την διαβάω, την αναδιψάζω και άδιάβατην μου φαίνεται πως είνε. Θέλω να την μάθω άπ' έξω.

Βόλος Σπύρος Νικητόπουλος

Σας προσφέρω τας εγκάρδιους εύχάς μου και θερμά συγχαρητήρια διά την άληθώς θαυμασίαν επιτυχίαν της «Κυριακής» όρελισμένην εις την διαπερην ύμν διού θυσιν, ήτις τιμή την Έλληνικήν φιλολογίαν.

Θωρηκτόν «Λήμιος» Ενώργελο Ν. Φιλίππου

Καταγοητευθείς εκ του θαυμασίου περιεχομένου σας «Κυριακή», σπύζω να σας έκφράσω τόν νοσηματόν μου και σας δηλώσω ότι θά είμαι τακτικός άναγνώστης και ύποστηρικτής σας.

Αθήνα Ι. Ε. Μάκινς

Άγαπητή «Κυριακή». Η έκδοσις σου ήταν μία νίκη του Έλληνικού περιοδικού τύπου. Παράττης από τό πρώτό σου φύλλον, τ' άλλα περιοδικά και διαβάω έσένα τώρα, μόνο έσένα, με πάθος.

Πειραιεύς Εμ. Παυλόπουλος

Άρ' όπου τό ύμπερον περιοδικόν ήργισεν έκδιδόμενον, διά της πρωτοτύπου και έκλεκτικωτάτης ύλης, ήν περιέχει, κατέστη αληθές πνευματικόν έντρυφήμα παντός ανθρώπου.

Πάτρα Α. Δημ. Βέργος

Η «Κυριακή» είνε ή βασιλεύς των μέτρων τούτε έκδοθέντων περιοδικών και γίνεται άνάρπαστος από τούς ναύτας μας. Ό καυμένος ό έφημεριδοπώλης μας τί τραβήξεν προσβάνει ν' άποδείσασθ' και του την πέρουν από τά χέρια. Σας παρακαλούμεν όλα τά παιδιά της «Λήμιος», να την βγάνετε δις της έβδομάδος.

«Μπαφουτοκαπνισμένο Διοπάκι» Θωρηκτόν «Λήμιος»

Έθελώντως περιμένομεν την «Κυριακήν» για να περάσωμε με χαράν μία βραδιάν άξέχαστη.

Ιωάννινα Δ. Ι. Α.

Φιλτάτη «Κυριακή». Έργνες τδ έν κώλπόν μου. Περνώ της ώρας θεσπέσια μαζί σου. Δέν μπορώ είνε να σε συγχαρώ και να ευχαριστήσω τούς συντάκτας σου διά την εξαίρετον πνευματικήν τρεφήν που μου δίδουν.

Αταλάντη Σεραφείμ Κοκκόλας Κ. Τ. Α.

Κ. Τ. Α. Κ. Τ. Α.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίου, κυρίου;
—Ελά φέρ ντ' Ντεζέρ, Πειραιά. Τά διηγήματά σου, οι στίχοί σου, ακόμη και οι εικονογραφίες που βάζετε προδίδουν μίαν άλληθρη γλέθα χροίμορ και σπύρου. Εγγέ σου. Στείλατέ μας πάντοτε.
—Μπαρουτοκαπινομένο Διοπάκι, θω ετκήνη «Αθήνας». Η καταχωρίσις σου εδημοσιεύθη. Τα φύλλα θά σου στέλλουνται ένωριότερον. Επίσης έστάλησαν και οι σφαιρά, περί ών γράφετε. Στήλη καταχωρίσις σου είν' άνοιχτή. Όταν συγκεντρωθούν περισσότερα, θά κάμωμεν ιδιαιτέρων σε λίδων.
—Συρ. Μωράτην, Στυλίδων. Άντιπρόσωπός μας στήν Στυλίδων είνε ο κ. Γ. Λιθαδιώτης. Μην άπελπίζεσθε όμως. Δ' αβάσθε τό περί γενικής άντιπροσωπείας άθρονον μας και ένεργήσατε.
—Κλεροτόπουλο του 21, Πάτρας. Τό κλισέ σου δέν έπρόβρασε νά γίνη. Θά τό ίδήτε είνε τό έπόμενον φύλλον. Η είνων σου θά γίνη έσον τό δυνατόν ώμορρη. Τήν έπόμενήν Κυριακήν λοιπόν αγοράσατε έσα φύλλα «Κυριακήν» μπορείτε και χροίστε τα είνε τους φίλους σου. Έτσι πρέπει. Όχι;
—Νέων Φραγκονικολόπουλον. Έχαστ' θω. Χειρόγραφον έλήθη και έδόθη είνε τόν άριστονάκτην πρός έγκρισιν. Διαβάστε τα περί γενικής άντιπροσωπείας (15 φελίδων). Ο γεν. άντιπρόσωπος δύναται νά δημοσιεύσθ και είνε τήν «Κυριακήν» και είνε τήν «Ακρόπολιν» και είνε τήν μικράν έφημερίδα τών παιδιών, παράρτημα της «Νέας Γενεάς», που θά άρχισή νά δημοσιεύεται μετ' άλλων.
—Δημ. Β. Χατζ. Πειραιά. Οι άντιπρόσωποι της «Κυριακής», καθώς και οι γενικοί άντιπρόσωποι απαλλάσσονται της νομίσεως, ότι είνε χαμένος κόπος ν' άντιάπανήσεις. Διαβάστε τα περί γενικής άντιπροσωπείας της 15ης σελίδος. Τα φύλλα θά σου στέλλωμεν ταχυδρομικώς και θά τάχετε τό Σάββατον έράδω. Όχι, είνε έγκρίνεται, ουσια, δέν πληρώνεται.
—Ιωάνν. Τράκων, Τεγέων. Όχι, δέν έχομεν. Σπεύσατε όμως άμέσως πριν προφάση άλλος.
—Ε. Κοκκώσην, Βόλον. Ποιά είνε τό ψευδώνυμόν σου; Γράφατέ μας, παρακαλώ μεν, και θά τό έγκρίνωμεν άμέσως. Ένε κρίση;
—Γεώργ. Τουφεζήν, Λαμίων. Στείλατε ή τρείς συνδρομάς έτησίως ή έξ έξαμήνους. Λυπούμεθα, αλλά άλλώς δέν γίνετα. Για πόστε μας όμως; τί ένεργητικό τρετα ύψη ενας άντιπρόσωπός μας, που δέν μπορεί νά έγγραφή τρείς συνδρομητάς στήν «Κυριακή», ή όποιος, όπως βλέπετε και ο ίδιος χαλαεί κόσμο;
—Γ. Μαγκλιβέρων, Μεσολόγγιον. Η άνταπόκρισίς σου έδόθη και έδημοσιεύθη στήν «Ακρόπολιν», ή όποια σου παρακαλεί νά της στέλλετε άνταποκρίσεις συχνότερα.

Στείλατε λοιπόν.
—Α. Μαρκογιάν. Και θέβαια πρέπει νά τό άνανεύσετε. Τι σχετιν έχομεν ήμείς με τό περιοδικόν, που μάς αναφέρετε;
—Αριστοειδήν Ν. Πουλατζήν, Πύργον (Οιτύλου). Χειρόγραφα σου έλήθησαν. Περιμένωμεν τά Μανιάντικα μοιολόγια και άλλα έθιμα ή ανέκδοτα Μανιάντικα.
—Β. Ι. Βαρθολομαίου, Λάρισσαν. Δέν νομίζετε, ότι είνε χαμένος κόπος ν' άντιγράφετε ξένα ποιήματα και νά μάς τά στείλετε;
—Μ. Μ. και Μ. Δ., Νιάουσαν. Τά χειρόγραφα σου θά δημοσιεύθ. Πρέπει όμως νά εγκρίνεται τό ψευδώνυμόν που στείλετε.
—Μιχαήλ Φ. Κουζουοίδην, Μυτιλήνην. Όχι, Σπεύσατε όμως πριν προφάση άλλος. Κυτάξτε και τήν 15ην σελίδων.
—Σ. Γραφής Κοκκώσην, Αταλάντην. Χειρόγραφα έλήθησαν. Έάν στείλατε, θεβαίως.
—Ν. Τσακαλάκην, Άφρισσαν. Καλά τί μάς κοπανήτε αυτό τό κουμπούρ διαρκώς; Άντιπρόσωποι διορίζονται σύμφωνα με τους όρους μόνον. Άλλαθ' δια της έγγραφής 3 έτησίως ή έξ εξαμήνων συνδρομούν. Έάν οι όροι μας υπερβαίνου τας δυνατόεις σου, γράφατέ μας νά σου επιστρέψωμεν άμέσως τας 5 δραχμάς. Διαβάσατε και τό περί γενικής άντιπροσωπείας άθρονον της 15 σελίδος.
—Βασίλ. Ζάκων, Ιστιαίων. Έλάβαμεν. Εύχαριστούμεν.
—Σ. Ε. Μείνην, Ένταύθα. Έμμ. Παυλόπουλον, Πειραιά. Α. Δ. Βέρρον, Πάτρας. Βίκτωρ Λεού, Ιωάννινα. Η. Παπαγιάννην, Θεσσαλονίκην. Ιωάνν. Αγγελογιάννην, Άφρισσαν. Μιχαήλ Χρ. Γκιμπανών, Ένταύθα. «Αά φέρ ντ' Ντεζέρ», Πειραιά. Ν. Β. Τσακαλάκην, Άφρισσαν. Έμμ. Μ. Πέππων, Χαλάνδρι. «Ντελιρίο», Πειραιά. Δημ. Χρ. Άναστ. Ένταύθα. Ι. Αγγερινόν, Ένταύθα Α. Α. Παλ. Άνω Κυπαρισσίαν. Άλέκων Α. Γιοβότην, Χαλάνδρι. Σωτήρ. Διαμαντόπουλον. Τά χειρόγραφα σου έλήθησαν. Όσα έγκριθούν θά δημοσιευθώσι.
—Ηλίαν Βελώνην, Λάρισσαν. Γιατί μάς έστειλατε 60 λεπτά; Γράψτε και πέστε μας, παρακαλούμεν.
—Μ. Βλαστόν, Ηρόκλειον. Πρός 3 λεπτά τήν λέξιν.
—Ιωάννην, Χατζημπαχώνη Καταχωρίσις σου πληρώνεται πρός 3 λεπτά τήν λέξιν.
—Α. Σ. Τ. Πειραιά Στείλατε όπως θέλετε. Με γραμματόσημα λ. χ.
—Π. Α. Σιγόπουλον. Περιμένωμεν και άλλα. Έδόθη στήν «Ακρόπολιν».
—Δ. Αντωνόπουλον, Καλύμας. Η «Αγοράλιτσα» θά δημοσιεύθ είνε τό έπόμενον.
—Βεντσ. Χαϊτήν, Μεσσήνην, έλήθηθ. Ποιήματα είνε τας καταχωρίσεις πληρώνονται πρός 20 λεπτά τόν στίχον.
—Άνδρ. Παπαδάκην, Θεσσαλονίκην. Συμφορρωθήτε πρός τους όρους της άντιπροσωπείας. Άλλο μέσον δέν υπάρχει δυστυχώς. Έκτός είν θέλατε νά γίνετε γεν. ή άντιπρόσωπος. Κυτάξτε τήν 15ην σελίδων.
—Α. Στουρδελήν, Πάτρας. Στείλατε. Δέν είνε καλώς οι άνταποκρίσεις και τό τη λερωμήματα νά δημοσιεύονται στήν «Ακρόπολιν»; Τί λέτε;
—Κωνστ. Η. Χαράτην. Καλή ποίησ σου είνε πώς πρέπει νά είνε μοθητής για νά γίνετε άντιπρόσωπος; Καθόλου. Ξμμορρωθήτε μονάχα με τους περί άντιπροσωπείας όρους μας. Όχι, δέν έγκρίνεται και έπιθυμείτε νά δημοσιευθ' πληρώνεται άν είνε πάζον τρία λεπτά ή λέξιν, άν ποιήματα πρός 20 λεπτά τόν στίχον.
—Κωνστ. Δούκων, Πύργον. Σας εύχαριστούμεν θερμάτα. Εγγέ σου. Ελά πύγους θα και οι άλλοι άναγνώσται μας νά στείλουν τήν «Κυριακήν» είνε τους επιστράτους αδελφούς και συγγενείς των. Στείλατε. Όχι, είνε έγκρίθη, θά δημοσιευθ.
—Κώσταν Αϊθέρην, Βόλον. Σας εύχαριστούμεν για τό χαριτωμένο γράμμα σου, τό όποϊόν θά δημοσιεύσωμεν είνε τό έπόμενον φύλλον. Στείλατέ μας τίποτε σύντομο και έγκρίνεται και τό ψευδώνυμόν σου. Περιμένωμεν.
—Οι άναγνώσται μας μπορούν νά άλληλογραφούν και ιδιαιτέρως μεταξύ των πληρώνοντες τρία λεπτά τήν λέξιν. Κανένα δέν διαβάσεται όπως ή «Κυριακή». Αυτό τό ξέρετε.
—Άπό σήμερα τά ποιήματα είνε τας ξένας καταχωρήσεις θά πληρώνονται πρός 20 λεπτά τόν στίχον και όχι πρός 3 λεπτά.
—Μην ξεχάστε έλιν νά άποσταύστε τό δελτίον της ψηφοφορίας, νά τό συμπληρώσετε με τό νομό εκείνου που θεωρείτε ικανόν δια νά μάς άντιπροσωπεύσθ είνε τόν νομόν σου και μάς τό στέλνεται.
—Παρακαλούμεν όσοι δημοσιεύου τας εικόνας των στήν «Κυριακήν», νά μάς είνε ποισών εγκρίτως πόσα φύλλα νά τους στείλωμεν.
—Ετοιμασήτε. Ετοιμασήτε, παιδιά. Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλον θά είνε θάξμα. Θά έχη τας εικόνας των άντιπροσωπών των βραδευθέντων είνε τόν διαγωνισμόν και πολλές εικόνας άναγνωστών. Στείλατε από ύδωρ. Κάμετε τας παραγγέλιας σου από τώρ. Θά πωληθούν έλα τό φύλλα και έπειτα δέν θά θείσκατε. Τό Χριστουγεννιάτικο φύλλον θά ξετρελλάνη.
—Φρεβουάρ λοιπόν τήν άλλη Κυριακή καλή διασκέδαση και χρόνια πολλά είνε άσους γιορτάζουον σήμερα.

Ο Ταχυδρόμος σας
ΕΝΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
Σε μετ' Φαληρωτίσσεια
Ψευδολογού, μπαμπούρη
Κουκουσουρού ζευζέκα
'Ας ήμπορούσα τ' άμοιρο
Νά ο' έπερα γυναίκα
Και νά σου δάλω γίμιστρο
Στ' αδιάτηρολο σου σίμα,
Θ' άνέβαινα σίνον σφάρον
Και... πιά φηλά άκόμα.
Μπαρουτοκαπινομένο Διοπάκι
Θωρηκτόν «Αήμος»

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΕΥΧΕΤΑΙ ΜΕ ΟΛΗΝ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΝΙΚΟΥΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΚΗΔΕΣ
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
Η ΝΕΜΕΣΙΣ

—Ξέρεις, λέγει ή κ. Ντιμπλετον είνε τόν σύζυγόν της, ότι ή κ. Κουίμπου είνε γνωστή σουφραζέτα και μου είνε, ότι ο μόνος λόγος για τόν ύποϊόν έδωθή νά δεσπονηθ' μαζί μας είνε νά σέ προσηλυτίση. Η έκστρατεία της προσούσεϊκαλά. Άλλά έπρεπε νάνε έδω αυτήν τήν ώρα.
—Ο Ντιμπλετον είνε κάτωχρος. Έκεί ταξε άμέσως τό ρολόϊ του. Δέν υπήρχε πρός νά τό σάση, τό κουμπούρ εστύμεινε.
—Γιατί διάβολο δέ μου πύλεγες πρώτη τερα; άπεκρίθη στή σύζυγόν του άπελπισμένος αυτό είνε φρικώδες. Δέ θέλω, δέν ήμπορώ νά συζητήσω με μία γυναίκα. Προτιμώ νά παραδεχθώ έλα, νά της πώ ναι άπό τήν άρχή παρά νά υποβληθώ είνε τό βασανιστήριο τών επιχειρημάτων της. Αυτό είνε.
—Η σουφραζέτα κ. Κουίμπου είνε έλα και τόν δεινόψο.
—Τόσο εύτυχής που σου είνε έλα είνε δώ κ. Ντιμπλετον. Τόσο εύτυχής. Φοβόμουνα μήπως επιχειρήσετε νά τό σκάσετε. Σημεβόλυστα τή σύζυγόν σου νά μή σου πώ ποιά είνε. Θά σου κάμω σουφραζέτα έσας, μάλιστα, κήρι, σέ μισή ώρα. Άκούσατε μόνο τά επιχειρήματά μου. Άγαπητή μου (στήν κ. Ντιμπλετον) έστ' θά έτοιμάσθ τόν τοάϊ, ενώ έγώ θά έξηγώ τά δικαίωματα της γυναίκης είνε πόν κ. Ντιμπλετον. Ξέρει πώς είνε δέν ήμπορώ νά σέ προσηλυτίσω όσο και άν έπιχειρώ, ο σύζυγός σου όμως δέν είνε δύσκολος πρότασις.
—Α. Ποτέ δέ θά πείσης έμένα θεβαίω, άπεκρίθη ή κ. Ντιμπλετον καθώς γύριζε της κλάτης της προς τό κουμπούρ.
—Ο Ντιμπλετον έπέρασε τήν έπακόλουθ ήσασαν ήμισιαν ώρα κινήν διαρκώς τό κεφάλι του κατακατικώς με ύψος άνθρώπου, που τόν σταματά ληστής και του έχει τό ρεβόλβερ στ' αΐτι.
—Α, κάνει ή κ. Κουίμπου, πείθεσθε ή όχι;
—Τί άλλο μπορεί νά κάμω; άπεκρίθη ή κ. Ντιμπλετον. τό ζήτημά σου έχει ύπερ αυτού τή λητική, τή σκέψη, τήν πρόσο, ή κ. Σας εύχαριστώ τόσο που με φωτίσατε.
—Παραδέξασθε λοιπόν πώς έχωμεν δι' κρη;
—Και θέβαια τό παραδέχομαι. Φυσικά.
—Όταν όμως ή Κε Κουίμπου έφυγε ή κ. Ντιμπλετον είνε έλα.
—Ήταν πολύ άσχημη φάρα είνε με τους σου, λέγει στήν σύζυγόν του νά με εκθέσεις σέ μετ' τέτοια γυναίκα.
—Και τί μπορούσα νά κάμω; Έπίμεινε νά μή σου πώ ποιά είνε, έπρεπε νά τήν προσβάλω λοιπόν; Έξείθης όμως πολύ άδύνατος νά υποχωρήσης άμέσως.
—Νά υποχωρήσω, έγώ; Χά, χά, χά. Δέν πιστεύω νά νομίσεις πώς θά καθίσω νά συζητήσω ενε τέτοιον σπουδαίον ζήτημα με μία γυναίκα. Και με μετ' προσκλητή μόνη μας μάλιστα. Συνεφώνησα είνε, ότι είνε από εύγένεια. Άν ήταν έξυπνότερη, θά έβλεπε πώς τέκονα για νά τήν περιποιηθώ, θά έβλεπε πόσο σαρκασμό περιείχε ή φράσις μου, όταν της είπα ότι παραδέχομαι έλα, έλα. Έγώ νά υποχωρήσω. Χά, χά, χά. Καλλίτερα νά πεθάνω.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΜΕΘΥΣΙ ΜΟΥ
Νά μάθω θέλησα πώς μεθάνε
Πώς είνε τό δρόμο παραπατάνε
Όταν τό πίνουν τό ρετινιάτο
Έως τόν πάτο.
Και λέν έδίδα είνε τήν παρόε,
Λέγε τραγούδια παλιά και νέα,
Σπάζουνε πιάντα και τής παιτέλης
Για της κοπέλλης.
Και τέλος έξω και τά μαχαίρια
Η με μαγκούδες χονδρές στά χέρια
Βουτινιαιά όλοι τους με μανία,
Σάν τά θηρία.
Κι άσους φρονιάρες, οπάζουν κεφάλια,
Και γίνονται όλοι τους, μαύρα χάλια
Και είνε τό τέλος μέσο τους πάνε
Και... ξεμεθάνε.
Και σαν ξεπνήσουν τήν άλλη μέρα
Απ' τό μεθύσι και πάνε πέτρα
Και για νά γάνε δέν είν' δεκάρες
Ω λιγομάρες.
Κι έγώ με μέρα, είνε τήν ταβέρνα
Με φίλους πάω μακαίλη κέρνα
Φωνάζω όλους' φέριτε μεζέδες
Είνε τους γλεντιέδες.
Σπάζω τά πιάντα και τά ποιήρια,
Τρώου σαλάμα και χοιρομήριζα
Και τέλος μένω χωρίς πανιάρα
Ω κουταμάρα.
Κάνω νά φήγω με δέν μπορούσα
Στό δρόμο έξω παραπατάω
Βασίαιά σιά πόδια και σότα κεφάλι—
Ω. Πόση ζάλη.
Όλα τά πιάντα διπλά θωροούσα
Και όλους κ' δίλες τους ίσοκοντιούσα
Κι' έτραγουδούσα με μετ' φωνάρα—
Ω σαγλαμάρα.
Με κάθε μέσο κανω ζητούσα
Νά ήναυόσω δέν ήμπορούσα
Βοίξω σίνον δρόμο ένα διαβάτη,
Που έπερατίει.
Κι' ένα ομαπλάϊ τρανόν του δίνω,
Χωρίς νά ξέρω τό τί θά γίνω,
Σηκών' άμέσως και τή μαγκούσα,
Μά—ταύρα οσούρα.
Κι' έπήγα σίτι μετ' τα πλευρά μου
Μισοπασιόμενα— και ή μαμά μου
Πέρον' ένα έύλο κ' άλλες μου δίνε.
Νεκο μ' άφίνει.
Και από τότε τό ρετινιάτο
Μακρόν νά πάη— άνάθεμά το
Μέσα σότα σίμα δέν θά τό δάλλω,
Μή μ' εθρή κ' άλλο.
«Α ΦΑΕΡ ΝΤΥ ΝΤΕΖΕΡ».
Πειραιεύς

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

Έφύσος πάλιν δορράς με θυμόν
Η θάλασσα είν' άγριεμένη,
Κι' ή μαύρη γυνώνης της τοέτης ήμων
Τά πρόσωπα όλων μαραινεί.
Τ' άνδρόν τήν φύση ως πριν δέν ήμνεί
Ψυχρός ο αέρας ουρίζει
Και είνεθα όλοι πανί με πανί
Η φτώχεια παντού ήριγυρίζει.
Κελάδτω' άφρίνη ο κόραξ τραγόν
Τά δένδρα δλόγγωμεν μένον.
Παντού φαλιμέντιον κανόν ήχρει
Κι' άνάποδα όλα ηγραινούν.
Τά φύλλα μαραινιαιά, πέφτουν ώρρα
Η γή μας άπόλιτος μένει.
Τά φόντια μας πάνε κακά και τρυρά
Κι' ή τοέτη θηρητέ πεντασιόμένη.
Παντού έρημιά παντού σιωπή
Τά κέρη κούλων βορκοκωμένα.
Η μόρρα μας είνε πολύ σωνθραπή
Κι' ή πείνα σιμά ναι οίμνενα.
Η. Ζ. ΒΟΓΙΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
Καλύμα

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΧΑΡΙΣ
ΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ»
ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΣΙΠΗΤΙ
ΧΑΡΙΣ ΦΩΣ

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

ΜΕ ΛΙΓΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

Κατά τας ἀρχάς τοῦ Ἐθνοπαικῶν πολέμου ἡ Γερμανία εἶχε 1500 ἀεροπλάνα. Τώρα ἔχει πολὺ περισσότερα.

Τὸ αἷμα ἐνὸς ἀνθρώπου ζυγίζει 20 λίτρας.

Υπελογίσθη διὰ τὸ νῆσι σολωμῶν κολομβὰ μετὰ τὴν 25 μιλίων τὴν ὥραν.

Ἡ ταχύτης τοῦ ηλεκτροῦ ἐστὶν ἐξαιρετικῶς μεγάλη, ὅστις θὰ μπορούσε νὰ πάσῃ τὸν γῆρον τῆς ὁδοῦ ἰσορροπίας ὁμοίως ὡς τὸ φῶς ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ.

Ποῦνός τὸ μακρότερον τηλεγράφημα ποὺ ἰσχυρὰ ποιεῖ εἰς ἐφαρμογὰς ὑπῆρξεν ἐνὸς ἀπλοῦς ἢ Κανὴ Διαθήκη, ἡ περὶ τὴν ἀποκαταστάσιν τοῦ ἀποστόλου Πέτρου ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὴν ἐφημερίδα «Βήμα» τοῦ Σικάγου κατὰ τὸ 1882.

Ἡ μεγαλύτερα εἰκὼν ἐστὶν ὁ «Παράδεισος» τοῦ Τιντορέτου ποὺ ἐκτείνεται εἰς τὸ ἐν Βενετίαις ἀνάκτορον τοῦ Δόγη. Ἡ εἰκὼν ἔχει πλάτος 84 ποδῶν καὶ ὕψος 34.

Ἡ πρώτη φτιναρὰ χρωματικῶν εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ Στιου τοῦ Κιέλου ἐγένετο ἀπὸ τὸν Κάλιο Γουλιέλμον Ἀ', πάππον τοῦ τῶν Αἰτωλοκρατῶν τῆς Γερμανίας.

Κατὰ τὸν δέκατον ἔκτον αἰῶνα, τὰ λεξικά εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἱερά διέβη εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἦσαν προσεδεμένα μετὰ ἀλλοσιδίας, τῶσον ἀκριθὰ καὶ σπάνια ἦσαν.

Μαλακὰ καὶ λεπτὰ σπιννερα ἐστὶν οὐρανὸς ἀπολέγων καλὸν καιρὸν καὶ ἐλαφρὸς ἀφρός σπιννερα βασιὰ ἀπολέγων ὄνειρον, διὰ δὲ τὰ σπιννερα εἶνε σωρευμένα τὸ ἐνὰ πᾶσι τοῖς ἄλλοις καὶ πικρὰ ἀπολέγων δυνατὸν ἄνεμον. Λαμπρὸς καὶ τριπλὸς οὐρανὸς περὶ τὴν δόξαν θὰ πῇ διὰ τὸ ἔχοντες ἄνεμον, ἐνθ' ἄνεμον κίτρινος οὐρανὸς ἀπολέγει ἰσχυροῦσαν.

Τὰ δάκρυα ἔχον ἀντιστηρικὰς ἰδιότητας καὶ φοιτοῦν πολλὰ μικροβία.

Πηροὶς ἀνθρωποσκόποι εἶνε μᾶλλον ἐξαιρέσις ἢ ὁ κανὼν.

Τὸ ἐν τρίτῳ περίου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἰταλίας, ἀσχολεῖται εἰς τὴν γυναικίαν.

Τὰ νύχια μεγαλύνουν τριπλοῦσιν ἀπὸ τὸν καιρὸν ἢ τὸν χειμῶνα. Τὸ νύχι τοῦ μεσοῦ δακτύλου αἰσθάνει ταχύτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὸ δὲ τοῦ μεγάλου βραδύτερον.

Ἄν τὸ γυναικίον δοῦλον τοῦ μουκαλοῦ μετὰ τὴν μεσοῦσιν ἢ ἄλλοις περιεχομένοις δὲν μπορούσε νὰ τ' ἀνοίξῃ μετὰ τὸ λέγει ὡς ὡς καταφεύγετε εἰς τὸ ἐξῆς πηλὸν τὸ δοῦλον μετὰ τὴν ταυρία ἀπὸ καουτσὺκ καὶ ἐπιτετατὸν ἀνοίξετε ὅσο δυνατὰ θέλετε ἀκούη καὶ μετὰ τὸ ταυρία. Ἡ ἐλαστικότης τοῦ καουτσὺκ δὲν ἀφίγει τὸ γυναικίον νὰ σπάσῃ.

Ἡ ἀράχης ἔχον ἕξ καὶ ἄλλες ὀφθαλμοὺς.

Τὸ περιώνυμον θέατρον τοῦ Λονδίνου Ντρούρι Ἀίν ἐπολιθῆ καὶ ἀντιμισθίας λίρας μόνον.

Πιστεύεται διὰ τὴν ἄραχιν γὰρ τὸ φεγγῆτὸν ἐξομοιοῦται ἀέρος, ἐάν πάσῃ μετὰ δοῦσιν τὸν δοντῶν, τὴ βοῦνηξτε ὡς ἰσχυρὰ διάλυση αἵματος καὶ νεροῦ καὶ ἐπειτα τὴν περῶσιν πάνω σὴ γλῶσσά σας.

Κοιμὰ τὸρὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ τουροῖα τοῦ κοινῶν χροματίζονται ταχέως μετὰ τὴν περῶσιν καὶ εἶνε ἐπιμενῶς δηλητηριώδης. Γὰρ νὰ δοῦσιν ἡμεῖς ἐπιμενῶς τὸν ἔξωτικὸν τῆς Γαλλίας ἐπιμενῶσαν χωριάτας. Ἐπίσης ὁ Μέντελ, ὁ γνωστὸς ἐπιστήμων, εἰς τὸν ὁποῖον ὁρῶνται αἱ μεγάλα ἀνακατασκευαί ἐπὶ τῆς γῆρας τῆς κληρονομικότητος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Πολλοὶ μεγάλοι ἄνδρες ἦσαν ἐκ γενετῆς χωρικοί. Ὁ Φάβρο, ὁ μέγας Γάλλος φυσιοδίης, ὁ Δελκασὸς, ὁ παρρηθὴς ἱστορὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας ἐπιμενῶσαν χωριάτας. Ἐπίσης ὁ Μέντελ, ὁ γνωστὸς ἐπιστήμων, εἰς τὸν ὁποῖον ὁρῶνται αἱ μεγάλα ἀνακατασκευαί ἐπὶ τῆς γῆρας τῆς κληρονομικότητος καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

Ἡ κοκκοθάλασσα δὲν μεταρῶν νὰ κινήσῃ τὰ μάτια τῶν.

Αἱ δρεῖς μπορούν νὰ ζήσουν καὶ χίλια εἴη.

Τὰ κέντη ἐπιτετατὸν βουτὰ ἐστὶν κόμμο θὰ τὰ δοῦν ἄλλο μετὰ τῶν Ἰταλιῶν.

Οἱ Ρῶσοι ἀξιοματικοὶ ὁμιλοῦντες πρὸς τὸς ἀλλοὺς στρατιώτας τοὺς ἀπειθῶν μετὰ τὸ ἐπιτετατὸν «ἀδερφοῦλα, ἀφίλα» ἢ «περιστεράκι μου».

Ἐξ ὄλων τῶν ζώων ἡ φάλασσα ἔχει τὸ γονδοῦσιν δέμα. Εἰς πολλὰ μέρη τὸ δέμα αὐτὸ ἔχει πάχος δύο ποδῶν.

Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας ἰδρύθη τῷ 1649.

Ἐάν ἐν ἀερόστατο μπορούσῃ νὰ τὰ ξειδεύσῃ ἀπὸ τὴν γῆ, ἐστὶν ἴσως τῆς τῆς Ἰανουαρίου 1916 καὶ μετὰ ταῦτα διχοκόσῃ πνήματα μιλίων τῆς ὡρα θὰ ἔφθαιε εἰς τὸν Ἥλιον τῆς 23ης Νοεμβρίου. 2125.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἀνεκαλύφθησαν, τῷ 1870, τὰ μεταλλεῖα τῶν ἀδαμάντων τοῦ Κιρμαπερλι, ἀποδίδον κατὰ μέσον ὄρον ἐτήσιον εἰσοδήμα 100 ἑκατομμυρίων φράγκων.

Ἡ Γῆ δύναται νὰ δεξῆται πληθυσμὸν ὁ δισεκατομμυρίων ψυχῶν. Ὑπολογίζοντες τὴν ἀναλογία τῆς ἀξίσεως τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ πλανήτου μας, ὁ ἀριθμὸς οὗτος θὰ υπερληρωθῆ κατὰ τὸ εἶος 2160.

Ὁ μεγαλύτερος κώδων τοῦ κόσμου

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ» ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΣΙΠΗΤΙ ΧΩΡΙΣ ΦΩΣ

ἐξομοιοῦται εἰς ἐκκλησίαν τῆς Μόσχας. Ζυγίζει σχεδὸν διακοσίους τόνους.

Υδρα χιλιάδες κλοστὲς ὑπάρχοντες ἀπὸ ἀράχης, ἀν τῆς βάλετε μαζί, δὲν ἀποτελοῦν τὸ πάχος μιᾶς ἀνθρώπινης τριχίας.

Ὁ μέγας τεχνολόγος Ράσκιν λέγει διὰ εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σιζιλιανῶν δὲν ὁ πάχον ἦρας, ἀλλ' ἠρωίδες μόνον.

Ἐάν βάλετε λιγὰ κίτρινον εἰς μέρος ποὺ συγκοῦν ποτικὸν, θὰ τοὺς διώξετε ἀέρος ἄνεμον.

Ἐνα πιάτο μετὰ φροσκοκομένης φέτες κρεμμυδιῶν τοποθετημένον εἰς δομῆτιον μολυβδῆν ἀπὸ μὲν αἰσθητικὴ ἀσθένεια, ἀπορροφᾷ ἀέρος τὸ δηλητηριώδες τοῦ μῆματος.

Αἱ Γερμανίδες μητέρες πιστεύουν, διὰ εἶν τὸ ταχέως ἀπὸ τὸ παρῶν τῶν τοὺς φέγγῃ ἕνα παιδί θὰ τὸς πεθάνῃ ποῖν κλίση ὁ χρόνος.

Γὰρ νὰ χωρίζετε εὐκόλῃ τὸν κρόκον τοῦ αἵματος ἀπὸ τὸ ἀσπράδι, ἀπάζετε τὸ αἷμα μὲν οἱ ἕνα μικρὸ ζῶν. Τὸ ἀσπράδι περῶν ἀπὸ τὸ ταχέως καὶ ὁ κρόκος μετῆ.

Οἱ Ὀλλανδοὶ εἶνε οἱ μεγαλύτεροι καπνιστὰς ἐντὸς κόσμου. Ἀέτεροι ἔχονται οἱ Ἀμερικανοί.

Ἄν ροιζήτε τῆς κίτρινος πρὶν τῆς ροιζήτε μετὰ ἄνεμον θειασμῶν προλαβαίνει καὶ ἀσθένεια τοῦ φρενοῦ.

Τὰ λευκοῦσιν σὶν δάξο σας διατηροῦνται πολὺ περισσότερον, ἂν ροιζήτε μετὰ τὸ νερὸ ἕνα ὄβυλον κίτρινον.

Τὰ λουλούδια σας πρὶν τὰ βάλετε σὶν δάξο τὰ ἀφίνετε ἐπὶ μίαν ὄραν πρὸς νερὸ. Ἄμα τὰ βάλετε ἐπιτετατὸν μετὰ τὸ δάξο θὰ μωσχοδολῶν περισσότερον.

Τὸ ἔξομα εἰσὶν εἰς τοὺς Ρωμαίους τῷ 300 π. Χ. Τὸ πρῶτον ἔξομα τοῦ ἀνδρός, τὴν ἐπαχὴν ἐκείνην, ἐθεώρειτο ἢ εἰσοδος εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν καὶ ἐθεωρεῖτο μετὰ μεγαλοπρέπειαν σὶν οἱ κογένειάν του.

ΕΠΙΤΑΓΑΣ ΚΑΙ ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΑ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ἐκδίδει καὶ ἐνεργεῖ ἐφ' ὄρων τῶν ὠρίων τῆς Παιδείας καὶ Νέας Ἐργασίας, ὡς ἀρίστους ὄρους, ἢ

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ, διότι ἔχει τὸ ἀπρόσθετον δίκτυον Ἀνταποκριτῶν.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΠΟΙΟΥΣ ΘΑ ΨΗΦΙΣΕΤΕ;

Σήμερα καλεῖσθε νὰ ψηφίσετε — τοὺς ὁποῖους βουλευτὰς τοῦ νομοῦ σας : Ὁχι μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑποψηφίους γενικῶς ἀντιπροσώπων μας. Σήμερα ἡ «Κυριακὴ» γοργεῖ δικαίωμα ψήφου εἰς ἅλους τοὺς ἀναγνωστὰς τῆς ἀνεξαρτήτως εἴσου καὶ ἡλικίας. Ἀπὸ κάθε νομὸν θὰ ἐκλεχθῆ εἰς ἀντιπροσωπῶν γενικῶς, ὁ ὁποῖος θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ὁχι μόνον τὴν «Κυριακὴν», ἀλλὰ καὶ τὴν «Ἀκρόπολιν» καὶ κατὰ μέρος τὴν ἀκροῦσιν. Ὁ ἀντιπροσωπῶν οὗτος θὰ δύναιται νὰ γράψῃ τακτικὰς ἀνταποκρίσεις δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν», θὰ γράψῃ εἰς τὴν «Κυριακὴν» καὶ θὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐγγράψῃ συνδρομητὰς καὶ νὰ δεχέται ἀγγελίας, κατὰ τῆς ἀναγνωστῆς καὶ διακηρύξεως μετὰ ποσοστά. Δὲν εἶνε ἀνάγκη, φυσικὰ, νὰ κατοικήῃ εἰς τὴν ἕραν τοῦ νομοῦ. Ἡ δικαιοδοσία τοῦ γενικοῦ ἀντιπροσώπου εἶνε πολὺ εὐρύτερα τῆς τοῦ κοινοῦ, ἐπειμῶς δὲν δυνάμεθα νὰ πρῶδωμεν εἰς τὸν διορισμὸν του δι' ἄλλου μῆσου εἰμὴ στῆριζόμενοι εἰς τὴν ἀπόλυτον ἠλικίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἐνεκα τούτου παρακαλοῦμε ἅλους γενικῶς τοὺς ἀναγνωστὰς μας νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ψηφοφορίαν, ἐκλέγοντες ἐκεῖνον τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμπιστεύονται περισσότερο, ὅπως γράψῃ ὅχι μόνον εἰς περιοδικὸν, ἀλλὰ καὶ εἰς καθημερινὴν ἐφημερίδα, ὅλα τὰ ἐν τῷ νομῷ τῶν συμβαίνοντα. Τὰ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν αὐτῶν θὰ ἔχη καὶ ἕνα μεγάλο ἐθνικὸν ἀποτέλεσμα. θὰ δείξῃ ποῖος ἀπὸ τοὺς ἀναγνωστὰς μας ἔχει τὰς μεγαλύτερας συμπάθειας ἐντὸς νομοῦ του ποῖος θεωρεῖται καταλληλότερος νὰ γράψῃ καὶ ἐκλέγῃ ὅχι γίνεται εἰς τὴν περιφέρειάν του, ποῖον κέλος ἐμπιστεύονται περισσότερο.

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁ ἀρίστος διοριστὴς πρωτοκαλλήτης τῆς ἐφορίας Μ. ὑπάγει εἰς τὸ φωτογραφεῖον διὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα του. Πρὸ τῆς φωτογραφικῆς κἀθητιᾶς κατὰ τὸν ὅρον ἔχει τὸ δέον θεωρητικὸν, τὸν ὁποῖον νομίζει ἀρμόζοντα πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ νέου ἀξιώματός του. — Μὲ αὐτὴν τὴν θέσιν ποὺ ἐλάβατε, τῷ λέγει ὁ φωτογράφος, δὲν εἶμαι ὡς ὡς φωτογράφος. — Τί νὰ κάμω; Δὲν εἶχα τὰ προσόντα νὰ με διορίσουν εἰς ἀνωτέραν θέσιν. — Δὲν ἐνόω αὐτό. Νὰ τοποθετηθῆτε κατώτερα. — Καὶ ἐγὼ ζητῶ νὰ με τοποθετήσουν καλλίτερα νὰ ἰδοῦμε ὅμως ἂν θὰ ἐπιτύχω τὴν μετῴθησιν. — Καλῶ, μὴ κἀθῆσαι ἔτσι. — Ἐνοῖα σας καὶ δὲν κἀθῆσαι. Ὅλη μέρα γορίζω καὶ ἐδῶ εἰς ἐνέργειαν ὅσα μέσα ἔμπορεύσθ.

Θεοφ. Μ. Φωτίου

ΣΙΓΑΡΕΤΑ

ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ

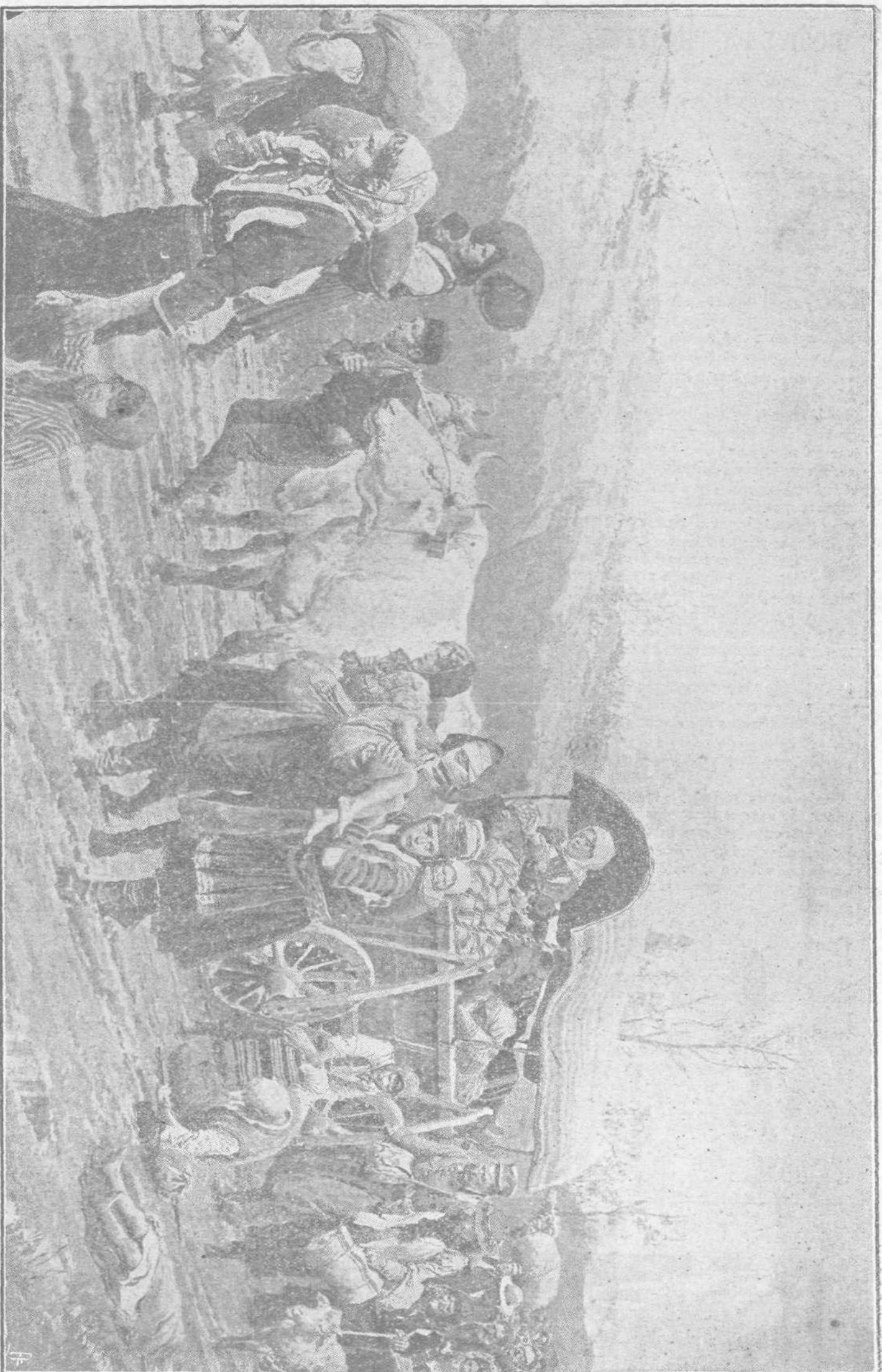
Ὁ Κος Κοντορεβιθούλης ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Πρόφες πήραμε στον Κινηματογράφο ἔγω ἡ Λιλίτσα ἡ Μαργαρίτα ἡ Μαρία καὶ ὁ μπαμπὰς γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὴν Κίρια με τὰς Κε μέλητας καὶ τὴν Μπερτινί. Ἡ Μαρία τοῦ διαστήματος προσέγει το καπελὸ τῆς Μπερτινί ποὺ ἦγε πρὸς ἐνε πολλῆ σιχ. Ἡ Μαργαρίτα κίττουσε πίσω στα καθίσματα ἐναν δεκαπεντα τοῦ σπεικου. Ὁ μπαμπὰς ἦταν ἀποσταμένος σὶν δύο κίριες ἀπεναντι βασιλεως σταθμῆς στα ματια κα στα μαγουλά. Ἡ Λιλίτσα μετρούσε τῆς καραμέλλας τῆς γιὰ νὰ ὄρη ποσὸς τῆς ἡχᾶ κλεψῆ ελεγε κα ἔγω προσέγει κα στο ἦργο ποὺ ἦγε ἡλικίνας πολὺ ὀρειν κα συγκινητικὸν ἐπειδὴ ἡ Μπερτινί πεθαινε στο τέλος εδῆτας ἐκνησῶ του καλοντομας νου κίριου ποὺ πηννοεργεταὶ γοργε νὰ τὴν αγαπα ἀληθίνα κα τῆς κανη διακορετὶ χίρ φωνομῆς ἀλλὰ σταν πεθαινε τραβῆ τα μαλια του κα χροσπατὶ το κεφαλι του ἦγε ὅμως πολλῆ ἀρχῆ σὸς ἦγε κα ἡ Μαργαρίτα με στα κίριμα ἐπηδῆ ολη οἱ νεη κα οἱ στρατιώτες ἐνε το ἴδιο ἦγε σιχα. Αὐτῆ ἐνε ἡ ἰσπολιε σις του ὀρου ἐν σὺστημα. Ἐκτραχη νὰ ἰδοῦ τὴν ἐπιποση ποὺ εκαμα του πατερα ἀλλὰ ἀφῆτε ἦτο ἀποσπομένος σις δύο κίριες κα ἡ μίχ του ελαχογῆλοῦσε με ἀμα ἐγκηκαμα ἀπο το θεατρο κοντοσταθμῆς λιγακι πίσω κα ἔτρηνα κα ἐγο νὰ ἰδο. Κα ἡ μίχ κίρια τὸν ἐπλησασσε κα του λῆη πας δὲν τον ἦγε ποσας μερος κα ο μπαμπὰς εδῆκαλε κρυφα ἐνα ἀπισκατοριο κα τῆς το εδοσε. Ἐποση, σα τον μπαμπὰ πῆη ἦσαν ἡ κίρια κα ο μπαμπὰς μου ἦγε πος δὲν τῆη ὄρη ἀλλὰ του ἴσο τῆς εδοσε το μπλιετο σου. Κα τότε ο μπαμπὰς μου εδοσε μίχ δεκαπεντα κα μου ἦγε νὰ πας με τῆ Λιλίτσα κα νὰ μετῆ μίλια μαρτα. Καταλάξῃ ἐνε ἐπρονκητο γιὰ σπουδακ πρηκατα του ελῆτησα δεσπερη δεκα μου τῆη ἴδοσε κα δὲν ἀνιφερα γιὰ τῆ κίρια δις νὰ ἀπορηγο κρηγονηκα σιανὸς λα. Μονο μετὰ πολλῆς ἰσπολιεφῆς ὄρη κρητερος παντοτε

Ὁ "16ος

Ο ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗΣ

Ἀπάντησις μικροῦ Ἐκκλησιαστικῶς ἠρώτα μικρὸν παιδίον ποὺ εἶνε ὁ Θεός; —Ὅτι σὺς ἀποκριθῶ, εἶπε τὸ παιδίον ἔγω μετὰ ἦγε ποὺ δὲν εἶνε. ΘΕΟΦ. Μ. ΦΩΤΙΟΥ

Τὰ Σερβικά βουνά καὶ τὰ ὄρη γίνονται μέρητες καθήμεροι ὡς ἀνηνῶν ὑψίστης τραγικότητος. Ἐνῶς τὰ παλιγγόρα μὲν
χουνται καὶ προσφέρουν τὸ ἀγία των, ἀμυνόμενοι τοῦ πατρῶος ἐδάφους, ἡ μαννάδες των, αἱ ἀδελφοί, καὶ
τὰ παλιγγόρα των, φέρουν βερβίως, φέρουν καὶ σκροποῦν ὡσάν φύλλα τοῦ φθινοπώρου πρὸ τῆς Γερμανο-Βουλγαρικῆς
κῆς ἐπεδρομῆς.